

İşgale Karşı Direniş Kazanacak!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Bundan sonraki gelişmeler TC'yi bölgede aynı zamanda Suriye devleti ile karşı karşıya getirebilecek bir pozisyona dönüşmüştür. Bunun yaşam bulup bulmayacağını zaman gösterecektir. Tam da burada esas mesele, TC'nin bu bataklığa saplanmasını sağlayacak olan Rojava Kürtlerinin direnişi olacaktır. Rusya emperyalizmi ve Suriye devletine verilecek tavizlerin bölge kazanımlarını görece gerileteceği ortadadır.

Yeni Demokrasi

17 EKİM-31 EKİM 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 46 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

GÜNCEL s.7

Faşist Partilerde "Ebedi" Dostluk: Kürt Düşmanlığı

Proleter devrimcilerin somut duruma müdahale etme noktasında, faşizm gerçekliğinden hareketle onu yıkmaya muktedir Halk Savaşı'nı büyütme gibi bir sorumluluğu vardır. Kitleleri bu savaşa kanalize etmek esaslı görevken kitleleri devrim perspektifinden yoksun bırakacak tasfiyeci akımlara karşı mücadele etmek de kazanmak için zorunlu bir ihtiyaçtır.

MEŞA AZADİ s.8

İşgal Saldırısı Vesilesiyle... Bir Kez Daha Savaş ve Şovenizm Üzerine

TC'nin, kuruluşundan itibaren Kürtlerin ayrı bir devlete sahip olmasından ödün kopmaktadır. Bunun için hem sınırları dahilindeki Kürtlere hem de komşu devletlerdeki Kürtlere yönelik saldırı ve müdahaleleri eksik olmamıştır. İran, Irak ve Suriye gibi faşist ve gerici devletler nicel farklarla da olsa TC ile bu konuda ortak bir siyasi yapıya sahiptir.

EMPERYALİSTLERİN OYUNU

BOZULACAK!

TARİHİ DİRENENLER

YAZACAK!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

TC'nin krizi, rojavayı işgal hareketi ve görevlerimiz

15

KADIN

nafaka hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz!

18

KAVGA OKULU

"araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur" (Mao)

Koton Çalışanları: Artık Susmak İstemiyoruz

Yoğun baskı ve sömürüye maruz kalan Koton mağaza çalışanları seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Gasp edilen hakları, uzun çalışma saatleri ve mobbinge karşı önlerine sendikalaşma hedefi koyan Koton çalışanları, Koton'un "Kotonluysak değer" sloganına karşı Twitter'da da "#kotonluysakkeder" tagıyla Koton'daki sömürüyü ortaya koyuyorlar.

Gazetemize ulaşan bir Koton mağaza çalışanı karşılaştıkları sömürüyü ve taleplerini kaleme alarak Koton çalışanlarına birlik olma ve örgütlenme çağrısı yaptı:

"Merhabalar, ben İstanbul'da bir AVM'de Koton mağazasında satış danışmanı olarak çalışıyorum. Yaklaşık 8 aydır çalışmaktayım. Bu 8 ay içerisinde işçi arkadaşlarım ve ben kurumsal sömürünün en yoğununa maruz kalmaktayız.

İşe girerken 45 saat anlaştığımız bir yerde şu ana kadar 50 saatten az çalışmadık. Haftalık shift düzeniyle çalışmaktayız. Bu shift üzerinde çalışma saatimiz 7 saat olarak gözüküyor tabi mola bunun dışında tutuluyor. Mola ile birlikte aslında 8 saat. Çalıştığımız günler kapanış olarak yani shiftimizde çıkış saatimiz 22.00 yazdığı halde hiçbir zaman tam saatimizde çıkamıyoruz. Çoğunlukla çıkış saatimiz 23.30 oluyor. Bu fazladan çalıştığımız bir buçuk saat mesai olarak işlenmiyor. Ayrıca bazı günler "full" çalışıyoruz. Yani 09.00-22.00 ya da 10.00-22.00 olarak... Ama full çalıştığımızda bile bizim çıkış saatimiz yine 23.00'ı buluyor. Yani neredeyse 13-14 saat çalışıyoruz. Toplantı olduğu zamanlarda genelde sabah 8'de oluyor izinli de olsak bu toplantıya katılmak zorunlu hale getiriliyor. Toplantıda geçirdiğimiz süre mesaimizden sayılmıyor.

Gece çalışmasına kaldığımız zamanlarda yemek paramız verilmiyor ve gündüz çalışma shifti olarak değerlendiriliyor. Oysa ki bunun çift saat olarak değerlendirilmesi gerekiyor. Yani gece çalışmasında 5 saat çalışıyorsak 10 saat olarak girilmesi gerekirken Koton bunu gündüz 5 saat olarak

çalışıyor gösteriyor. Sabaha kadar çalıştığımız için o gün "izinli" oluyoruz. Ama bunu gündüz olarak gösterdiği için saat eksikimiz kalıyor. Kısacası hem sabahlamış oluyor hem de bir de saat olarak Koton'a borçlanmış oluyoruz. 11 saat kuralı da yok. Ben akşam 23.00'da işten çıktım normalde yeniden işe gelmem için aradan 11 saat geçmesi gerek. Oysa ki diğer gün sabah 7'de yani 8 saat sonra iş yerinde olmam söylendi. Genelde denetimin gelebileceği zamanlarda zaten bu şekilde fazla çalıştırılıyor.

Hiçbir zaman alamadığımız ve alamayacağımız primlerden bahsetmek istiyorum. Mağazaya bir satış hedefi veriliyor ve bu hedefin yüzde kaçını gerçekleştirdiysek o kadar prim alabileceğimizi söylüyorlar. Çoğunlukla yüzde 95'ini tutturuyoruz. Ama şöyle bir durum var ki yine biz Koton'a borçlanıyoruz. Sayım açığı bizlere ödettiler. Ve hep borçlu olarak kalıyoruz. Bu durumda da asla primimizi alamıyoruz.

Şu anda yemek paramız 14 TL. AVM içerisinde çalıştığımız için 14 TL'ye yemek bulmak imkânsız hale geliyor. Her gün aynı şeyi yemek zorunda kalıyoruz. Yemek kartımız fazla yatsın diye full çalışıyoruz. Normalde full çalıştığımızda çift yemek parası yani 28 TL yatması gerekirken sadece saat üzerinden hesaplanıp yatırılıyor ve yemek parasında bu nedenle çok az bir miktar artış oluyor. Bu da full çalışmamıza rağmen diğer ay yine bizi aç bırakmaya yetiyor. Full çalıştığımız gün 2 saat molamız oluyor ama biz

tüm gün tek öğün yemek ile duruyoruz.

Şikâyetle bulduğumuz Koton müdürü "it iti ısırmaz" demişti. İnsan kaynakları bırakın işçilerin sorunlarını çözmeyi daha da ortalığı karıştırarak baskının daha da artmasına sebep oluyor. Saatlerimizden kaynaklı ya da herhangi bir mobbing durumu olduğunda insan kaynaklarını aradığımız zaman ertesi gün müdürden şikâyet eden işçilerin ismini duyuyoruz. İnsan kaynakları yönetici kadronun sözcülüğünü yapıyor, işçilerin değil.

Müdürün de dediği gibi it iti ısırmıyor.

Tüm bu yoğun sömürünün dışında bir de mobbinge maruz kalıyoruz. Yöneticilerin iki cümlesinden biri tehdit, aşağılama içeriyor. Çalışmak zorunda olduğumuzdan kaynaklı susmak zorunda bırakılıyor. Herhangi bir karşı duruşumuzda kovulma tehdidiyle karşı karşıya kalıyoruz. Müdür izinli olduğu günün ertesi günü işyerine geldiğinde kamera kayıtlarından gelmediği günü yani biz çalışanların ne yaptığını izliyor. Bu şekilde bile sürekli gözetleniyoruz. Depoya ne zaman girip ne zaman çıkmışız sürekli takip ediliyor. Su bile içmeye gitsek hızlıca içip çıkmaya çalışıyoruz. Bu şekilde de mobbinge maruz kalıyoruz. Mağaza yöneticileri yasal olmayan birçok şeyi yapıyorlar. Mağazada birçok iş çeviriyorlar. Onların yaptığı her şey legal hale getiriliyor ama onların yaptığını bizler yapsak işten atılır veya birçok şey ile suçlanırdık. Müdürler gözüne kestirdiği birkaç personel yani ona yalalaklık yapabilenleri ispiyoncu

hale getiriyor. Diğer çalışanlar ile aramızın açılmasını sağlıyor. Bu durumda bizler sürekli rekabet içinde olmaya zorlanıyoruz. Ama artık Koton'da birlik olma zamanı geldi.

Koton'un ilkelerinden biri de gülümsemek olmasına rağmen mağazaya gelen Koton sahipleri olsun, insan kaynakları olsun, bölge müdürleri olsun bizimle muhatap dahi olmuyorlar. Ama bizden gülümsememizi bekliyorlar. Koton'un bu "ilkelerinin" ardında çok büyük bir sömürü, yoğun bir baskı, içi boş vaatler var. Yani yüzüne taktığı maske sömürüyü gizlemeye yetmiyor. Görünen Koton'un arka planında bambaşka bir sömürü dünyası var. Emin olun ki daha sayamadığımız, söyleyemediğimiz daha nice konu var. Bizler Koton çalışanları olarak bu maskeyi düşürmek ve hakkımız olanı almak istiyoruz. Artık susmak istemiyoruz. Taleplerimizi sizler aracılığıyla haykırarak istiyoruz;

-Çalışma saatlerimizin shiftimizle birebir uygun olmasını ve bunun dışında çalıştığımızda ya da işyerine toplantı vb. nedenlerle geldiğimizde bunun mesai olarak işlenmesini istiyoruz.

-Gece çalışmasının çift saat olarak yazılmasını ve yemek parasının verilmesini istiyoruz.

-Yemek parasının en az 25 TL olmasını istiyoruz.

-Part çalışanların saatlerinin sabit olmasını istiyoruz.

-Yol ücreti ve maaş ikramiyesi istiyoruz.

-Market ve kıyafet çekleri istiyoruz

-Sayım açıklarının çalışanlardan kesilmemesini ve prim sisteminin uygulanmasını istiyoruz.

-Mobbingin önüne geçilmesini istiyoruz.

Koton çalışanları olarak acil taleplerimizdir. Koton'da çalışan tüm arkadaşlarımızı örgütlü ve güçlü olmaya çağırıyoruz. Artık bu sömürüye hep birlikte dur diyelim. Sen varsan daha güçlüyüz..."

İŞGALE KARŞI DİRENİŞ KAZANACAK!

Kuruluşundan bugüne Kürt ulusuna yönelik imha ve inkâr politikası uygulayan faşist TC devleti, Kobane Serhıldan'ının yıldönümü olan 7 Ekim'de mecliste (HDP hariç) tam destekle onaylanan "Suriye Tezkeresi'nin ardından 9 Ekim'de Rojava'ya işgal hareketinin startını verdi ve Kürtlere karşı yeni bir savaş daha başlattı. Türkiye'nin sınır güvenliğini koruma bahanesi ile uzun zamandır Küt ulusunun Rojava'daki kazanımlarını hedef tahtasına koyan TC egemen sınıfları, QSD'nin de anlaşmaya vardığı "güvenli bölge" tartışmalarının gölgesinde işgal harekâtıyla saldırılarını yeni bir boyuta taşımış oldu.

İşgale giden süreç, toplumsal muhalefetin bastırılması açısından topyekûn bir saldırı sürecinin devamına denk gelmiştir. Ekonomik kriz başta olmak üzere hak gaspları ve toplumsal sorunların ortaya çıkarmaya başladığı dinamikleri baskı ve zor kullanarak sindirmeye çalışan egemen sınıflar, yine tam da böylesi bir süreçte ırkçılık ve şovenizm üzerinden toplumu bölmeye, parçalamaya, yönetmeye yardım edecek politik-askeri hamleleri ile süreci kotarmaya çalışmaktadır. Buna özel olarak AKP/MHP bloğunun kaybetmeye başladığı gücünü yeniden tesis etme uğraşı da eklenince egemenler açısından Rojava işgali kaçınılmaz bir noktaya gelmiştir.

Gelişmeler bu yönde iken ABD ve Rusya'nın bölgedeki varlığına rağmen operasyonun yapılıp yapılamayacağına dair süren tartışmaların gölgesinde son BM Genel Kurulu'nda sunum yapan RTE'nin bir kez daha "Dünya beşten büyüktür", "Operasyonla ilgili tarihimizi verdik, yanıt gelmediği takdirde kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz" gibi söylemlerinin ardından 9 Ekim'de işgal harekâtı başlamıştır. İlk anda ABD ve Rusya'ya rağmen yapılıyor gibi görünse de Rusya'nın sessizliği, ABD Başkanı Trump'un ise çelişkili de olsa "sınırlar aşıldığı takdirde ekonomisini mahvederim" açıklaması, bu operasyona yakılan 'sınırlı' yeşil ışığın işaretleri olmuştur.

Gelinen aşamada TC'nin bu işgal saldırısı ile büyük bir bataklığın içerisine girdiği tartışılmaktadır. Görünen kadarıyla efendisi ABD, operasyon onayıyla TC'yi Rusya ile karşı karşı-

ya bırakmanın planlarını yapmış, bu sayede gelişmekte olan TC-Rusya ilişkilerini baltalamayı hedeflemiştir. Rusya ise tam tersi bir politikayla bir yandan TC ile ABD'yi bölgede karşı karşıya getirmeyi hedeflemiş diğer yandan ise Kürt Ulusal Hareketi'ni (KUH) çaresiz bırakarak tavizler vermeye ve Suriye devletiyle masaya oturmaya zorlamıştır. Gelişmelerin gösterdiği tablo her iki emperyalist ülkenin bu adımlarında kısmi bir kazanım sağladığı yolundadır. Hatta zıt çıkarılara karşın ABD ve Rusya'nın aynı Afrin'de olduğu gibi farklı gerekçelerle de olsa TC'nin işgal saldırısında ortak bir tutuma sahip olduğu, "ses-

ayaklarımız üzerinde durarak kazanımlarımızı sonuna kadar koruyacağız" sözleri bir kez daha esas olanın kendi gücüne güvenme ilkesi olduğunu göstermiştir. KUH cephesinden sürecin okunmasında eksiklikler olduğu ortadadır. Nitekim ittifak adına "dereyi geçerken at değiştirme"nin başka tanımı olamaz. Yine de burada esasa oturtulması gereken nokta, ortaya konulan direniş hattının büyütülmesi ve TC'nin işgal hareketini bozguna uğratma hamlesini en güçlü şekilde büyütüp geliştirmektir.

Her ne kadar yerel seçimler sürecinde kan kaybeden AKP/MHP bloğunun

de kısmen anlaşılması iddiası TC'nin planlarını bozan gelişmeler olmuştur.

Bundan sonraki gelişmeler TC'yi bölgede aynı zamanda Suriye devleti ile karşı karşıya getirebilecek bir pozisyona dönmüştür. Bunun yaşam bulup bulmayacağını zaman gösterecektir. Tam da burada esas mesele, TC'nin bu bataklığa saplanmasını sağlayacak olan Rojava Kürtlerinin direnişi olacaktır. Rusya emperyalizmi ve Suriye devletine verilecek tavizlerin bölge kazanımlarını görece gerileteceği ortadadır. Bu nedenle Rojava'nın kendi gücüne güveni esas alması, mücadelenin bölge halkının topyekûn direnişiyle geliştirilmesi belirleyici önemdedir.

Diğer yandan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda geliştirilecek bir mücadele ve direnişin belirleyiciliği de ortadadır. İşgale karşı topyekûn, militan bir direniş ağının geliştirilmesi gereklidir. Yanına katliamcı ÖSO çetelerini alarak ve can çekişen DAİŞ'i güçlendirmeye çalışarak girdiği bu işgal hareketinde TC'ye vurulacak her darbe, Rojava direnişine kan taşıyacaktır.

Bu süreçte devrimci ve komünistlere düşen öncelikli görevler; Kürtlerin ulusal demokratik haklarının aktif savunucusu olmak, Ulusların Kendi Kaderini

Tayin Hakkı'nı yüksek sesle dillendirmek, bölge gerici devletleri ve emperyalist gericiğe karşı mücadeleyi yükseltmek ve en önemlisi işgal karşıtı bir hareket yaratmak, bu hareketi kitlelerle buluşturmak. Her türlü A/P aracı kullanılmalı, legal ve illegal her biçimde kitleleri de içeren eylemliliklerin geliştirilmesi hedeflenmelidir. Her ne kadar ABD ve Rusya TC'yi bir bataklığa çekmiş olsa da yine kendi çıkarları gereği yeri geldiğinde bu bataklıktan çıkarmayı da bilecektir. Bu anlamda bataklığın TC'yi içine çekme kuvvetini arttıracak olan halkın kendi öz gücü ve direnişi olacaktır.

TC'nin ekonomik ve siyasi krizini derinleştirecek her hamle, ülke devriminin görevlerini yerine getireceği gibi anda da işgal karşısında bir konumlanmayı içerisinde barındıracaktır. "Barış" ve "savaşa hayır" sloganlarının aksine işgale karşı "haklı savaşı" geliştirecek, güçlendirecek yönelim ve pratiklere girmenin dünden daha fazla ihtiyaç olduğu ortadadır.

sizlikle" yeşil ışık yaktığı söylenebilir. ABD, Türkiye'nin Suriye Kürdistanı'na dair korkularını gidermek için alan açarken Rusya aynı kaygılarla Suriye devletine alan açmaktadır.

Burada işgal saldırısının diğer öznesi olan KUH cephesinde ise işgalin başlaması ile direniş ilan edilmiştir. Operasyonun hedef tahtasında olan Rojava kazanımlarını korumanın başka bir çıkar yolu olmayan bu direnişin büyük bedeller gerektirdiği ortadadır. 11 bin şehit ve on binlerce yaralı ile ödenen büyük bedeller ve fedakarlıklarla yaratılan Rojava'yı sonuna kadar koruyacağını direnişiyle ortaya koyan KUH, güçler dengesinin alabildiğine eşitsiz olduğu koşullarda uzun zamandır müttefiklik yaptığı ABD'nin kendi planları kapsamında TC karşısında yalnız (!) bırakılmıştır. Tam da bu aşamada QSD Komutanlarından Mazlum Kobane'nin; "Rojava kazanımlarını korumak için TC'ye karşı Rusya/Esad rejimine belli tavizler vermek zorunda kaldık. Ancak kendi

bu operasyona daha fazla ihtiyacı olsa da esas olan sistemin bir bütün olarak içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizidir. Saadet Partisi, İyi Parti'nin tam desteği ve CHP'nin ise "içimiz yana yana onay veriyoruz" desteğinin arkasında tam da bu gerçeklik yatmaktadır. Askeri sahada yaşanan gelişmelerin gösterdiği tablo TC'nin "Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olma" yolunda ilerlediğidir. QSD'nin Suriye devleti ile anlaşması, ABD'nin bölgedeki askeri güçlerini çekmesi, Rusya'nın TC'yi ima ederek "bölgedeki yabancı varlıklar askerlerini çekmek zorundadır" çağrıları, Afrin de dahil olmak üzere TC'nin bölgedeki varlığına bir uyarı niteliği taşımaktadır. İşgalin beşinci gününde QSD ile Suriye devleti arasında 11 maddelik bir anlaşmanın sağlanmasının ardından Suriye devlet ordusunun Kobane ve Menbiç'e konumlanma girişimi, sınır güvenliğini üslenmesi, karşılığında ise Kürtlere özerklik tanıyan bir anayasa üzerin-

'O yol açılacak ve yürüyeceğiz'

HABER MERKEZİ- Soma'da 301 madencinin katledilmesinin kaza ve kader diyerek olayın üstünün örtülmesinin ardından 5 yıl geçti. Yaşananların hesabının verilmesi bir tarafa mağdur olan işçilerin hakları dahi ödenmedi. Tazminatları ödenmeden işten çıkartılan maden işçilerinin Soma çıkışında bekleyişi sürüyor.

Beş yıldır tazminatları ve emeklilik hakları verilmeyen Soma maden işçilerinin Ankara yürüyüşü 4 Ekim'de başlamıştı. Bağımsız Maden-İş Sendikası'nın desteğiyle gerçekleştirilen yürüyüş, Manisa'nın Kırkağaç ilçesi girişinde jandarma tarafından engellenmişti. Bunun üzerine işçiler jandarma barikatına karşı oturma eylemine geçmişti. Oturma eylemi 4 Ekim'den beri sürüyor.

Dev-Tekstil Sendikası'na yönelik baskınlarda 7 kişi tutuklandı

HABER MERKEZİ- Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Çorlu Temsilciliği'ne yönelik baskınlarda gözaltına alınanlardan 7 kişi tutuklandı. Konuya dair Dev-Tekstil'in açıklaması şu şekilde; "Sendika üyemizin ve temsilcimizin de aralarında olduğu 7 kişiye tutuklama kararı çıkartıldı. 4 arkadaşımıza da haftada 3 gün adli kontrol şartı verildi. Ülkemizde hukukun bir paspas gi

bi ayaklar altına serildiği şu günlerde, yasaların ne kadar işlevsiz olduğunu, bu yasaların sadece sermaye devletini ve patronları korumak üzerine kurulu olduğunu bir kez daha bizlere gösterdi. Baskılar, tutuklamalar bizleri mücadelemizden alıkoyamayacaktır."

Antep'te Binlerce Sayacı Zam Talebiyle İş Bıraktı

HABER MERKEZİ- Antep'te GATEM Ayakkabıcılar Sitesi, Başpınar OSB ve Nizip Caddesi'nde faaliyet gösteren ayakkabı firmalarından zam talep eden sayacılar iş bırakma eylemi yaptı. İş bırakmanın binlerce kişiyi kapsadığını söyleyen sayacıların eyleminin ardından kundura kesicileri ve montajcıları da çalışmadı.

BİNLERCE İŞÇİ EYLEME KATILDI

Sayacı esnafı, sitede bulunan 400 atölyenin tamamına yakınının iş bıraktığını, atölyelerde çalışan işçilerle birlikte sitede binden fazla çalışanın grevde olduğunu söylediler. Sayacı esnafı, kendilerinin ardından kundura kesicileri, montajcıları gibi sektördeki diğer kesimlerin de iş yapmadığını, iş bırakmanın binlerce kişiyi kapsadığını anlattı.

Yıllardır çok düşük ücretlerle ve çok kötü koşullarda çalıştıklarını belirten esnaf, diğer illerden gelen iş bırakma haberleri sonucunda Antep'teki sayacı

bıçak kemiğe dayandı" sözleriyle tepkilerini dile getirdi.

"BİRLİK OLMAKTAN BAŞKA ŞANSIMIZ YOK"

Hiçbir sosyal güvenceleri olmadan çalıştıklarını ve sigorta hakkı da talep ettiklerini söyleyen sayacı Süleyman Ceylan, "Şimdilik dernek olarak bir hafta iş bırakma kararı aldık. Ama zam talebimiz karşılanmazsa bu eylem süresiz olacak" dedi. Son yıllarda ayakkabı sektöründe ağırlığı giderek artan Suriyeli işçilerin de kendileriyle birlikte iş bıraktığını belirten Ceylan,

"Onlar bizden daha mağdur, daha kötü koşullarda çalışıyor. O yüzden Suriyeliler de destek veriyor. Birlik olmaktan başka şansımız yok" diye konuştu.

cıların da hareketlendiğini ve sayacıların tepkileri ve talepleri sonucunda iş bırakma kararının alındığına dikkat çektiler. Yüzde 50 zam talep ettiklerini ve zam almadan iş başı yapmayacaklarını belirten sayacı esnafı, "Artık

CHP'nin şikayeti üzerine basın açıklamasına polis saldırdı

HABER MERKEZİ- CHP İstanbul İl Başkanlığı önünde işine dönebilmek için direnişini sürdüren Mahir Kılıç'ın açlık grevinin 50. günü dolayısıyla gerçekleştireceği basın açıklamasına polis saldırdı. Polis saldırısında 4 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Kılıç ve destekçileri "Mahir Kılıç açlık grevinin 50. gününde, talepleri kabul edilsin!" yazılı ozalit açarak basın açıklaması gerçekleştirmek istedi.

Açıklamaya izin vermeyen polis saldırıya geçerek Kılıç'a desteğe gelenleri gözaltına aldı. Halkın Hukuk Bürosu, gözaltı saldırısının CHP'nin şikayeti üzerine gerçekleştiğini belirtti.

Maltepe Belediyesi işçileri işten atma saldırısına karşı oturma eylemine başladı

HABER MERKEZİ- Maltepe Belediye işçileri, örgütlü oldukları DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Yöneticisi Alkan Okuducu'nun işten atılmasına ve 2018 yılında imzalanan TİS'in uygulanmamasına karşı belediye binası önünde oturma eylemi başlattı.

Belediyenin ana binası önünde saat 12.00'da toplanan işçiler "Toplu sözleşme hakkımız söke söke

alırız", "Direne direne kazanacağız", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "İş, ekme, adalet", "Hak, hukuk, adalet", "Zafer direnen emekçinin olacak" slo-

ganlarını attı

Genel-İş Genel Merkez Yöneticisi Nevzat Karataş da Maltepe Belediye Başkanının sözünde durmadığını, haksız hukuksuz bir şekilde işçileri ve şube yöneticisini işten attığını dile getirdi. Belediye yönetiminin Okuducu'nun işe alınmadı karşılığında TİS'ten vazgeçilmesi düşüncesine izin vermeyeceklerini kaydeden Karataş, "Sonuna kadar direneceğiz" dedi.

Çok sayıda ülke Türkiye'ye silah satışını askıya aldı

HABER MERKEZİ- Türkiye'nin 9 Ekim'de Rojava'ya yönelik başlattığı işgal saldırısına karşı birçok ülke açıklamanın yanı sıra silah ticaretiyle ilgili somut kararlar aldı.

Avrupa Birliği, üye ülkelerine Türkiye'ye silah satışına dair yasa kararını almalarına dair çağrı yaparken, Finlandiya, Norveç, Hollanda, İspanya, İngiltere, İtalya ve Çekya Türkiye'ye silah satışını askıya aldı.

İNGİLTERE: PERVASIZCA HAREKET EDİLİYOR

Birleşik Krallık Dışişleri Bakanı Dominic Raab, Türkiye'nin Suriye'nin kuzeyinde yürüttüğü operasyonu kınadığını açıkladı ve operasyonu Suriye'nin bağımsızlığına saldırı olarak niteledi.

Türkiye'nin "Rusya'nın ellerinde pervasızca hareket ettiğini" söyleyen bakan, Türkiye'ye silah ihracacının askıya alındığını bildirdi.

İTALYA: KRİZE DİPLOMATİK ÇÖZÜM BULUNMALI

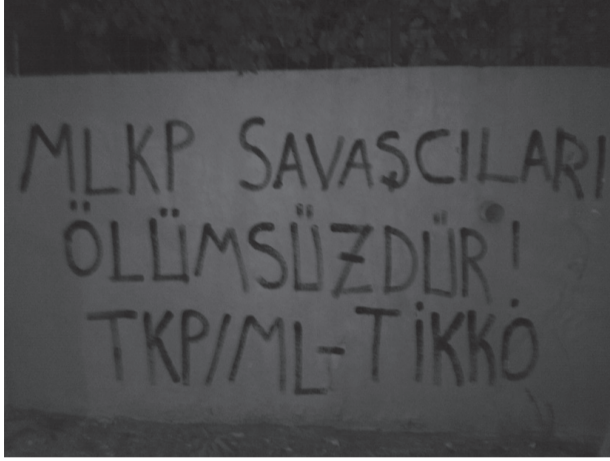
İtalya Dışişleri Bakanı Luigi Di Maio, ülkesinin Türkiye'ye silah ambargosu uygulayacağını doğruladı. Parlamentoda konuşan bakan, "Suriye krizine diplomatik çözüm bulunmalı, askeri değil" ifadelerini kullandı.

İtalya'da dün AB zirvesinin ardından bu yönde bir adım sinyali vermişti. Di Maio'nun açıklamasıyla bu karar netleşmiş oldu.

ÇEKYA: İHRACAT LİSANSI ASKIDA

Çekya İçişleri Bakanı Jan Hamacek Twitter hesabından yaptığı açıklamada, "Türkiye'ye askeri araç gereç ihracat lisansını askıya aldı" ifadelerini kullandı.

TKP/ML militanlarından pankart ve yazılama eylemi

HABER MERKEZİ- TC devletinin Suriye'nin kuzey ve doğusuna yönelik ÖSO çeteleri ile birlikte başlattığı işgal ve katliam saldırılarına karşı TKP/ML militanları tarafından Esenyurt'ta pankart asıldı. Elimize e-pos-

ta yoluyla ulaşan habere göre; "Kahrolsun Türk Devletinin, İşgal, İlhak ve Katliamcı Politikaları, Biji Berxwedana Rojava" şiarlı pankart asan militanların açıklamasında şu ifadeler yer aldı:

"Faşist Türk devletinin, Rojava özelinde aslında Kürt halkının kaza-

nımlarına karşı nasıl azgınca saldırdığını görmekte ve buna sessiz kalmanın ortak olduğunun da bilincindeyiz."

Gülsuyu'nda ise TKP/ML militanları Gülsuyu'nda yazılama yaparak MLKP savaşçılarını andı.

Eskişehir'de ölümsüzleşen MLKP savaşçılarının teslim olmayan direnişlerini selamladıklarını ifade eden TKP/ML militanları, "ölümsüzleşenlerimizden devraldığımız mücadele bayrağını faşizmin burçlarına dikeceğiz" dedi.

Dört MLSPB gerillası şehit düştü

HABER MERKEZİ- THKP-C/MLSPB, gerilla birliğinde yer alan 4 savaşçısının 16 Eylül 2019'da şehit düştüğünü açıkladı.

THKP-C/MLSPB, TC ordusunun Irak Kürdistanı'nda yönelik 16 Eylül'de gerçekleşen saldırısında 4 savaşçısının ölümsüzleştiğini duyurdu. Açıklamada, "Gerilla birliğinde yer alan Yoldaşlarımız (Tamer Kasabalı) Fırat Yıldırım, (Mahir Ernesto) Muhammed Tiril, (Çayan Kızılbaş) Umut Özsepet ve THKC Gerilla Birliğinin birinci dereceden kurucu iradesi olan ve Komutanlığını yürü-

ten Parti Üyesi Yoldaşımız (Alper Koçer Çakas) Fırat Çaplık 16 Eylül 2019 tarihinde faşist ve işgalci Türk ordusunun Medya Savunma Alanlarına

yönelik saldırısı sonucunda şehit düştüler" bilgisi yer aldı.

Açıklamada, "Çağrımızdır; Bizler başta THKP-C/MLSPB saflarında yer almış kendini Parti-Cephe duygu ve düşüncesi ile ifade eden kişilere, sempatanlara, taraftarlara ve tüm devrimci dost güçlere sesleniyoruz; emekçi halklarımızın çocuklarının özgürlük mücadelesini gururla ve özlemlerle karşılayın. Bulduğunuz her alanda bütün imkân ve olanaklarınızı seferber ederek, ülke içinde ve ülke dışında faşizmin katlettiği yoldaşlarımızı ve şehitlerimizi sahiplenin; onları anmak savaşmaktır" denildi.

MLKP savaşçısı Kerem Pehlivan Rojava'da şehit düştü

HABER MERKEZİ- TC'nin Rojava'ya yönelik işgal saldırıları kapsamında 9 Ekim'de yaşanan çatışmalarda

MLKP savaşçısı Kerem Pehlivan şehit düştü.

MLKP Kürdistan tarafından yapılan açıklamada, "Demhat yoldaş Türk devletinin Rojava devrim topraklarına yönelik işgal hazırlığına karşı Serekani savunmasının görevleri kapsamında günler öncesinde sınır hattında konumlanmıştı. 9 Ekim'de sö-

mürgeci faşist Türk devleti savaş uçaklarıyla ve obüslerle özgürlük topraklarımızı ve devrimci mevzilerimizi bombalamaya başladı. Şehit Serkan Taburu da ilk bombalanan yerlerden biriydi. Şehit Serkan Taburu savaşçılardan Demhat yoldaş sınır hattında devrimci görevlerinin başındayken saldırının bu ilk gününde suikast sonucu şehit düştü" ifadeleri kullanıldı.

Ekvador'da direniş kazandı

HABER MERKEZİ- Ekvador hükümeti, IMF programı kapsamında akaryakıt zamlarını kaldıran kararının geri çekildiğini duyurdu.

Ülkede devlet başkanı Lenin Moreno'nun IMF programı kapsamında akaryakıt sübvansiyonlarını kaldırma kararı almasının ardından ülkede geniş çaplı eylemler başlarken, toplu taşıma işçileri genel greve gidildiğini duyurmuştu. Yerli halkın katılımıyla birlikte büyüyen gösterilerde eylemcilerin başkent Kito'nun tarihi meydanına ulaşmasının ardından Moreno, OHAL ilan etmiş ve başkent Guayaquil kentine taşındığını duyurmuştu. Moreno'nun iki gün önce eylemcilere diyalog teklif etmesinin ardından iki taraf da masaya oturmuştu.

Gerçekleştirilen görüşmelerin ardından hükümetin zamları geri çekmesiyle eylemciler de gösterileri sonlandırdı.

Garbis Altınoğlu yaşamını yitirdi

HABER MERKEZİ- '68 kuşağı devrimcilerinden Garbis Altınoğlu geçirdiği kalp rahatsızlığı sonucu yaşamını yitirdi.

Ermeni milliyetine mensup olan Altınoğlu, 1960'lı yıllarda sol düşünceyle tanıştı. Proleter Devrimci Aydınlik grubundan ayrılarak İbrahim Kaypakkaya ile birlikte TKP/ML saflarında faaliyet yürüttü. Kaypakkaya ve Maoizm düşüncelerini reddederek TKP/ML Hareketi saflarında yer aldı, ardından MLKP örgütünün kurucuları arasında yer aldı. 12 Eylül döneminde hapisanede ağır işkencelere maruz kaldı.

Ankara'da "Ekonomik ve Siyasi Kriz Koşullarında İşçi Sınıfı ve Emek Örgütleri" paneli gerçekleştirildi

ANKARA- Ekonomik ve siyasi kriz koşullarında işçi sınıfı ve emek örgütlerinin durumunun tartışıldığı ve Partizan'ın örgütleyicisi olduğu panel TÜM BEL-SEN Genel Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Krizin işçi sınıfı ekseninde yarattığı etkilerle birlikte dünyada ve Türkiye'de yaşanan gelişmeler tartışıldı.

Partizan'ın örgütlemiş olduğu panelde İnşaat-İş yöneticisi, Maden Mühendisleri Odası yöneticisi ve Partizan temsilcisi sunumlarıyla katıldı.

İnşaat-İş temsilcisi Özkan Özkanlı sunumunda inşaat sektörünün Türkiye ekonomisi içerisindeki yerinin bu alanın hakim sınıflar cephesinden önemli bir rant alanı olduğunu vurguladı. Bununla birlikte çok ciddi emek sömürsünün yaşandığı inşaat sektöründe işçi sınıfının örgütlenme sorunlarına ve ihtiyaçlarına sunumunda ağırlık verdi.

3. Havalimanı direniş deneyimlerinde aktarıldığı panelde inşaat alanının işçi sınıfının en güvencesiz olduğu alanlardan birisi olduğuna değinildi. Ayrıca işçi güvenliğinin olmadığı bu alanda işçi cinayetlerinin aldığı boyuta ve sektördeki daralmayla birlikte ortaya çıkan işsizlik sorunu da sunumda ve katılımcıların sorularıyla derinleşti.

Maden Mühendisleri Yönetim Ku-

rulu üyesi Erşat Akyazılı katılımcıların sorularıyla interaktif olarak gerçekleştirdiği sunumunda "Meslek örgütleri nedir?", "Nasıl işler görür?" sorularına ve tarihsel gelişim seyrine ilişkin önemli bilgiler verdi.

Meslek örgütlerinin sınıf mücadelesinden yerini de tartışan Akyazılı, odalar ve genel olarak meslek örgütlerine yönelik sistematik müdahalelere bu müdahalelerin amacına değindi. Meslek örgütlerinin demokratik niteliğine ve içinden geçilen süreç içerisinde siyasal gelişmelerinde etkisiyle gelinen son duruma vurgu yaptı. Meslek örgütlerinin genel çerçevesini Anayasanın 135. maddesinin belirlediğini ve bu anlamda devlete yarı bağı bu örgütlenmelerin bağımsız örgütlenme olanaklarının sınırlılığını açarak yapılan son yasal değişikliklerle bunun önünün daha da açıldığını ifade etti. Meslek örgütlerini yapısından kaynaklı deve kuşuna benzeten Akyazılı meslek örgütlerini önümüzdeki süreçte bekleyen tehlikelere değindi.

Partizan temsilcisi sunumunda emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu krizi ve bu krizin sistemin niteliğinden kaynaklandığını kapitalizmin yapısal krizinin bir ürünü olarak Dünya ezilen halklarına yönelik saldırılarına değindi. Dünyada, bölgede ve ülkede yaşanan gelişmeleri bu kapsamda tarihsel bağlamından

koparmadan tartışılmasına ihtiyaç duyulduğunu ifade eden Partizan temsilcisi faşist Türk devletinin emperyalist ağababalarının uşaklığında ve Kürt düşmanlığı ekseninde Rojava'da Kürt kazanımlarını yok etmek amacıyla giriştiği işgal gelişimine karşı devrimcilere ve Türkiye proletaryasına düşen görevlere değindi.

Krizin hakim sınıflar cephesinde yarattığı olanak ve çelişkilerin yanısıra içinden geçilen sürecin devrim lehine yarattığı olanaklara da özel vurgular da bulundu.

Türkiye devrimine önderlik sorununun çözülmesi ilk ve elzem sorun olduğu bununda ancak bu ekseninde ortaya çıkan ideolojik politik sorunları çözümleyerek yapılabileceğini ifade etti.

Tüm dünyada dalgalanan sistem içi çözüm bayrağına karşı proleter devrimci görevlere sarılma sorumluluğuna ve Partizan'ın bu ekseninde konumlanışına değindi. Yenilik adına propaganda edilen burjuva ve küçük burjuva karşı devrimcilerin alması gereken tutuma vurgu yaptı.

Katılımcıların soru ve görüşleriyle aktif katılım gösterdiği panel örgütlenme ve saldırılara karşı etkin mücadelede sorumluluk almak gerektiği vurgulanarak sonlandırıldı.

Faşist Partilerde "Ebedi" Dostluk: Kürt Düşmanlığı

Emperyalist ABD'nin sınırdaki gücünü çekerek "icazet" verdiği ve faşist TC devletinin suya hasret kalmış misali balıklama atlayarak işgale giriştiği Rojava'ya yönelik saldırı devam ediyor. Bir tarafta işgal ve bu işgale karşı direniş gerçekliği sürerken bu işgalin hazırlanışından devam etmesine kadar hâkim sınıfların tüm kliklerinin "birleşmesi" ya da "sol-sosyalist" geçinenlerin sosyal-şoven tutumları da değerlendirmeye tabi tutulacak kadar önem arz etmektedir.

Ortadoğu ve 2011 yılından beri özelde Suriye, emperyalistler için önemli bir çatışma, da-laşma bölgesi olmuştur. Öyle ki emperyalist savaş makinesi NATO, G-7, G-8 gibi emperyalist örgütlerin esaslı gündemi bölgedeki gelişmeler olmuş ve bir bütün "ikili ilişkiler" neredeyse tamamen Ortadoğu ya da Suriye'deki konumlanışlar üzerinden belirlenmiştir.

Bu çatışmanın tarafları zenginliklerine zenginlik, sömürülerine sömürü katan emperyalist "efendi"ler olma-ya-ken bölgedeki halkın payına düşen ise ölüm, yıkım ve bunlardan hallice olarak da başka ülkelerde "mültecilik" ve buna bağlı olarak faşist-şoven baskılar olmuştur. Emperyalistlerin bölgedeki planlamaları kimi zaman kendi aralarında uyumlu kimi zaman uyumsuz olsa da bir süre daha buradaki ezilen emekçi halkın kayıp ve yaralarının devam edeceği bir süreç öngörülebilir.

Süreç emperyalistler cephesinde genel anlamıyla böyle giderken uşaklık görevi gereği emperyalizmin gölgesinde ona hizmette sınır tanımayan faşist TC devletinin de bu gündemden uzak kalacağı düşünülemez. Bu

gündem; hâkim sınıflarının ekonomik ve politik krizinin gün geçtikçe derinleştiği, bu krizleri aşacak reçetelerin dahi artık bulunamadığı bir süreçte TC faşizminin "can simidi" haline gelen, karakterine kodlanmış Kürt düşmanlığıyla birleştiği için herkesin gözü kulağının buraya kesilmesi de anlaşılırdır. Özellikle kriz zamanlarında faşist-şoven politikaların devlet eliyle geliştirildiği gerçeği hem faşizmin hem de TC devletinin tarihine kısaca bakıldığında dahi rahatlıkla görülecektir. Bu noktada halkı kendine yedeklemeye çalışan hâkim sınıfların

bu süreç farklı işlememiştir. Mecliste HDP hariç tüm düzen partilerinin onayladığı savaş tezkeresi bunun en basit örneğidir. Yine kendine "devrimci" diyenlerin bile bir umut "faşist AKP"yi yıkmak (!) için tutunduğu dal CHP'nin tavrı da biraz tarih okuması yapanlar için şaşırtıcı olmamıştır. "İçi yana yana" tezkerayı onaylayan CHP'nin ve "her şey çok güzel olacak" diyen İstanbul Belediye Başkanı'nın faşist açıklamaları bunlara güncel somut örneklerdir. "Faşizmi yeniden keşfedenleri" bir kenara bırakarak tekrara düşmek pahasına da olsa

li klikleri, halkı kendine yedeklemek için hangi kılıpta karşımıza çıkarsa çıksın esas olan faşist kimliğini gizlemekte aksine bunu şoven politikalarıyla birleştirip açıkça dillendirmektedir. Hâkim sınıfların hamaset siyasetinin her dönem para ettiği ülkemizde, başta Tayyip/AKP kliği olmak üzere tüm düzen güçlerinin Rojava'ya yönelik katliam söylemleri ABD'nin sınır hattından çekilmesiyle fiiliyata dönüşmüştür. Bu durum düşmanına saldırmak için sahibinden icazet bekleyen, bahçede kulübesine bağlanmış bir köpeği anımsatmaktadır.

Daha fazla örneklendirebilecek bu gerçekliğe rağmen düzen partilerini umut gösteren yaklaşımlara karşı mücadele etmek proleter devrimcilerin önemli bir görevidir. Çünkü emperyalistler ve uşakları kendi çıkarlarını halkın çıkarları gibi göstermeye çalışırken buna alet olan sözüm ona "sosyalistlere" karşı mücade-

tüm klikleri istisnasız "birleşmekte", kol-kola faşist-şoven politikalarını uygulamaktadır. Rojava, Kürt Ulusal Hareketi için önemli bir gelişme ve kazanımdır. Kuşkusuz bu kazanım sahiplenilmesi, geliştirilmesi gereken bir değer olarak görülmelidir. Bu kazanıma karşı faşizmin karakterine kodlanmış Kürt düşmanlığı en başından itibaren saldırıda olmuş, bu kazanımları hedefine koymuştur. Kobanê ile başlayan bu saldırı dalgası hem Türkiye Kürdistanı'nda hem de Suriye Kürdistanı'nda kimi zaman tehditler, kimi zaman fiili saldırılarla devam etmiştir.

Bu saldırılar ve tehditlerde düzen partileri "ebedi dost" misali kol kola girerek Kürt düşmanlıklarını kusmuşlardır. Rojava'ya yönelik işgalde de

vurgulayacağımız şey; faşist TC devletinin kuruluşundan bu yana başta Kürt ulusu olmak üzere tüm ezilen ulus ve inançlara yönelik imha, inkâr ve asimilasyon politikası yürüttüğü gerçeğidir. Bu çeşitli dönemler ya da bazı hükümetler üzerinden gelişmeyecek kadar bütünlüklü bir kuruluş felsefesi, ulusal şekilleniş ve devlet gerçeğidir. Bu noktada düzen partilerinden umut beklemek, Kürt ulusu ya da ezilen ulus ve inançların "haklarını savunacak" temelde onlara payeler biçmek en iyi ihtimalle hayal kırıklığı ve enerji yitiminden başka sonuç doğurmayacaktır.

Faşist Kemalist diktatörlüğün yani devletin "bekâ"sı için Kürt ulusunun en ufak kazanımına dahi hunharca saldırarak olan hâkim sınıfların çeşit-

le de önemli bir yerde durmaktadır. Proleter devrimcilerin somut duruma müdahale etme noktasında, faşizm gerçekliğinden hareketle onu yıkmaya muktedir Halk Savaşı'nı büyütme gibi bir sorumluluğu vardır. Kitleleri bu savaşa kanalize etmek esaslı görevken kitleleri devrim perspektifinden yoksun bırakacak tasfiyecilik akımlara karşı mücadele etmek de kazanmak için zorunlu bir ihtiyaçtır. Bugün genel akım tasfiyecilik yönünde olsa da akıntıya karşı ilerlemek anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin ve MLM biliminin bir gerekliliği olarak karşımızda durmaktadır. O halde Rojava işgaline ve faşizme karşı güçlü bir mücadele hattı örelim, faşist düzen partilerini ve her türden şovenizmi her alanda teşhir edelim.

İşgal Saldırısı Vesilesiyle...

Bir Kez Daha Savaş ve Şovenizm Üzerine

TC'nin Suriye Kürdistanı'na yönelik işgal saldırısı, üzerine perde çekilen birçok gerçeği ortaya koymaya yetti. Açığa çıkan bu gerçek içerisinde devletlerin, siyasi hareketlerin ve tek etek kişilerin durumu da kendini ele verdi. Kürt ulusal sorunu bir kez daha mihenk taşı özelliği göstererek devrimin dostları ile düşmanlarını (ve potansiyel düşmanlarını) ayırtmada önemli somut veriler sundu.

Türkiye'de ilerici, "sol", demokrat diyebileceğimiz önemli bir kesim Rojava'ya yönelik işgal saldırısını belli başlı kalıplar üzerinden görmeyi tercih etti. "Emperyalizm (ABD emperyalizmi)"; "Suriye'nin toprak bütünlüğü"; "AKP'nin iç politika hamlesi" ve "savaş karşıtlığı" bu kalıpların en bilinenleri oldu. Kürt ulusal sorununda Marksizm-Leninizm-Maoizmin (MLM) temel doğrularını savunmaktan, bu doğruları yüksek sesle ifade etme cesaretinden yoksun bu kesimler, gerçekleşen işgal saldırısını Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına karşı bir saldırı, ilhakin bir devamı olarak görmek yerine şoven ideolojinin "kabul edilebilir" sınırlarında görmeyi tercih etti.

TC'nin daha işgal başlar başlamaz, işgale karşı açıklama yapan ya da sosyal medyada söz söyleyen kimi kişi ve kurumlara yönelik gözaltı ve soruşturma saldırısı işgal karşısında sessizliği sağlamayı, hemen her kesimi "devletin ve milletin" yanında göstermeyi amaçlıyordu. "Devleti ve milletiyle" pek de sorunu olmayan fakat ona AKP ve RTE önderlik ettiği için rahatsız olan sosyal şoven kesimler utangaçça da olsa işgal saldırısına karşı çıktılar. Fakat karşı çıkışları o kadar içeriksizdi ki tarihi ve somut gerçekler karşısında hâkim Türk ulus şovenizminin doğrudan ya da dolaylı olarak desteklenmesi anlamını taşıyordu.

Başta CHP olmak üzere tüm faşist düzen partileri işgal saldırısına destek

verdi. Burjuva medya tek sesli faşist yayınıyla işgal saldırısını haklı bir ulusal savaş gibi göstermek için her türlü yalan haber, manipülasyon ve dezenformasyon yapmaktan geri durmadı. Faşist ve şovenist kuşatma o kadar yoğundu ki buna karşı durması gerekenlerin sesleri de en başta kısık çıktı. Bunda kuşkusuz yıllardır hayata geçirilen reformist politikaların, sahte umutların ve özellikle son seçimlerde safça CHP'ye yüklenen misyonun etkisi oldu. CHP ve İmamoğlu'nun işgale destek vermesiyle denebilir ki geniş bir kesim şaşkınlık içerisinde tepkisiz kaldı. İşgalin yarattığı kan

"devrimci" ve hatta "demokrat" sıfatlı maskeleri indirmeyi tercih edeceğiz. Bu maskeler arkasındaki gerçeği kazıdıkça karşımıza değişik kılıklar arkasında şovenizm ve Kemalizm çıkması kimseyi şaşırtmayacaktır.

HAKLI VE HAKSIZ SAVAŞ

"Savunma" savaşı sözü ile sosyalistler, her zaman bu anlamda 'haklı' bir savaşı kastetmişlerdir. Sosyalistler yalnızca bu anlamda 'anayurdun savunulması için' verilen savaşlara ya da 'savunma' savaşlarına meşru, ilerici ve haklı savaşlar gözü ile bakmışlar ve bakmaktadırlar." (Lenin)

vurgulanmalıdır ki ülkemizdeki faşist iktidarın iç politika hedeflerini -ve aynı zamanda başka birçok hedefi- de içerse bu işgal girişimi en başta ezilen Kürt ulusuna ve onun kazanımlarına karşı bir saldırdır. Bu anlamda savaşa esas anlamını veren ezen ve ezilen ulus gerçeğidir. İktidar düzenlediği saldırının esas amacının 'sınırlarında bir Kürt oluşumuna izin vermemek' olduğunu çok kere ifade etmiştir. Hâkim sınıflar nezdinde "devletin bekası" söyleminin altı boş değildir ve tüm faşist klik ve partileri işgalin ardına dizen de bu gerçekliktir.

TC'nin, kuruluşundan itibaren Kürtlerin ayrı bir devlete sahip olmasından ödün kopmaktadır. Bunun için hem sınırları dahilindeki Kürtlere hem de komşu devletlerdeki Kürtlere yönelik saldırı ve müdahaleleri eksik olmamıştır. İran, Irak ve Suriye gibi faşist ve gerici devletler nicel farklarla da olsa TC ile bu konuda ortak bir siyasi yapıya sahiptir. Farklı emperyalist güçlerin etkisiyle de dönem dönem çıkar çatışmaları yaşasalar dahi Kürt ulusunun kendi devletine sahip olması 'tehlikesine' karşı sürekli aynı zeminde buluşmayı ba-

ve vahşet ortaya çıkmaya ve dünya kamuoyu işgale tepki göstermeye başladıkça bu kuşatma belli oranda kırıldı ve "savaş karşıtlığı" öne çıkmaya başladı. Kürt Ulusal Hareketi, komünistler ve Kürtlerin Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı savunan devrimci-demokrat kesimler süren savaşı işgal ve ilhak penceresinden görürken sosyal şoven kesimler ise Türk hâkim sınıflarını fazla üzmeden ABD emperyalizmi ve AKP/RTE karşıtlığıyla söylemlerini şekillendirdiler.

Rojava'ya yönelik işgal saldırısına gösterilen tepkiler üzerine her bir kurum ve kişi nezdinde çokça şey ifade edilebilir. Biz bu vesileyle bir kez daha ulusal sorun, savaş, işgal ve ilhaklar konusunda MLM'nin temel doğrularını propaganda etmeyi ve özellikle Türkiye "sol"unun belli kesimlerinin yüzündeki "komünist", "sosyalist",

Haklı savaşları "anayurdun savunulması" ve "savunma" savaşları olarak tanımlayan Lenin, daha ileri giderek *"Yarın, Fas Fransa'ya, Hindistan İngiltere'ye (...) savaş açsalar, ilk saldıran kim olursa olsun, bu savaşlar 'haklı' savaşlar, 'savunma' savaşları sayılırlar."* der. Lenin nezdinde Marksizm-Leninizm-Maoizm'in savaş karşısındaki tutumu nettir. O her zaman ezilen, bağımlı, eşit olmayan ulus ve devletlerin ezen, köleci, soyguncu "büyük" devlete karşı kazanacağı zaferi sevinçle karşılayacaktır.

Oysa ülkemizde kendini "sosyalist" gören önemli bir kesim, TC'nin Rojava'ya ve esasında Kürtlerin ulusal-demokratik kazanımlarına yönelik işgal saldırısı ve buna karşı gösterilen direnişi sadece "savaş" penceresinden görmüş, haklı ve haksız belirtmek gibi bir çabaya girmemiştir. En başta

şarmış, çok kere ortak operasyon ve savaşlar yürütmüşlerdir. TC, Körfez Savaşı'yla beraber ABD'nin hamiliğinde Irak Kürdistanı'nda Kürtlerin özerk bir yapıya kavuşmasından büyük rahatsızlık duymuş ancak ABD emperyalizmine biat etmek zorunda kalmıştır. Başta Barzani'nin Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) olmak üzere Irak Kürdistanı'ndaki hâkim partilerin, emperyalistlerle ve çok kere TC gibi faşist devletlerle kurduğu işbirlikçi ilişkiye karşı Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal mücadeleyi tetikleyeceği, ayrılma veya özerklik konusunda 'içeriye' umutlandıracağı düşüncesiyle söz konusu özerk yapıdan büyük korku duyulmuştur. Ve hatta Körfez Savaşı'na katılarak 'sahada' bu duruma müdahale edilmediği için pişman olunmuştur. Bugün AKP'nin liderliğinde, en katliamcı ve gerici bir biçimde Suriye'deki savaşa müdahil olan ve

devletin bekasını "sahada" savunma iddiasındaki savaş pratiği gerçekte AKP ile sınırlı değildir ve faşist "devlet aklı"nın izdüşümlerinden biridir.

Tüm bu tarihsel ve somut gerçeklere karşın kendisine "sosyalist, komünist, devrimci" gibi sıfatlar takan güçler bakımından Rojava'ya düzenlenen işgal saldırısında "tarafsız" kalmak, UKKTH (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı) ve tam hak eşitliği ilkesini savunmamak, haklı ve haksız ayırt etmemek ve en önemlisi haklının yanında yer alarak haksız olanı, işgalciyi teşhir ve protesto etmemek en iyi deyimle sosyal şovenizmdir. Ki ülkemizde sosyal şovenizm, faşizmin ve şovenizmin asıl mimarı Kemalizmden beslenmektedir.

"SURIYE'NİN TOPRAK BÜTÜNLÜĞÜ" SAVUNUSUNUN ÖZÜ TC'NİN BEKASIDIR

"Türkiye'nin bölünmesini istemiyorsanız, Suriye'nin bölünmesine karşı durmak zorundasınız. (...) Suriye'nin bölünmesi bir emperyalist plan, müdahale ve hedeftir." Bu cümleleri Türkiye'de sosyal şovenizmin en güzide savunucularından olan ve kendine "Türkiye Komünist Hareketi" (TKH) diyen yapının bir "MK üyesi" kaleme aldı. Örneği TKH adlı yapıdan versek de farklı biçimlerde bu görüşün savunucusu birçok yapı ve kişi olduğunu vurgulamak gerekir. Bu ve benzeri sosyal şoven yapılar göre Suriye'nin ve Türkiye'nin bölünmesi emperyalistlerin bir planıdır; Kürt Ulusal Hareketi ABD emperyalizmi tarafından yönlendirilmekte ve ABD yardımıyla Türkiye'yi bölmek ve kendi devletini kurmak istemektedir. Özerklik de Türkiye'nin bölünmesi anlamına gelmektedir. Kürt sorununun haklı bir zemini olsa da bu asla özerklik veya kendi devletini kurma anlamına gelmemelidir çünkü Kürtler emperyalistlerin eliyle bunu yapmak istemektedir. Bu aymaz sosyal şovenistlere göre Türkiye'nin bölünmesi Türk ve Kürt emekçilerinin de çıkarına değildir. Şovenizmin inceltmiş bir biçimi olan sosyal şovenizmin bilindik argümanlarını Kemalizmden kopamamış her akım ve kişide bir şekilde bulmak mümkündür.

Bu yaman emperyalizm "düşmanı" sosyal şovenler toprak bütünlüğünü savundukları Suriye'nin sınırlarının emperyalist devletler tarafından çizildiğini; bu devletlerin emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge siyasetinin bir ürünü olarak ortaya çıktığını ve konumuz özgülünde Kürdistan'ın ilhaki ve Kürt ulusunun demokratik haklarının gaspı üzerine şekillendiğini bir türlü görmek istemezler. Ve onlara göre emperyalizm ABD ve AB'li emperyalistlerden ibarettir. Em-

peryalizm diyerek ABD'nin Suriye'yi bölmek istediğini ifade ederken bir başka emperyalist gücün, örneğin Rusya'nın Suriye'nin toprak bütünlüğünden yana olduğunu gözlerden kaçırmazlar. Genel geçer meselelerde Rusya ve Çin'in emperyalist niteliğini utangaç bir biçimde belirtmek zorunda kalsalar da söz konusu Ortadoğu ve özellikle Kürtler olduğunda bunu hatırlamamayı tercih ederler. Hatta Kürtler söz konusu olduğunda MLM'ye takla attırarak ezilen ulus hareketlerinin emperyalizmin maşası olduğunu ve UKKTH ilkesinin artık geçerli olmadığını iddia ederler.

Normal zamanlarda daha inceltmiş biçimleriyle kendini sunan sosyal şovenizmin savaş koşullarında nasıl iğrenç bir şovenizm savunuculuğuna dönüştüğü, açıktan veya dolaylı olarak gerici hâkim sınıflarının ulusal çıkarlarının teorisyenliğine soyunduğu ortadadır. Bu ideolojilerin bugün billurlaşmış hali Doğu Perinçek ve Vatan Partisi'dir ki süslü lafları bir yana bırakırsak sosyal şovenlerin savunularının bu faşist güruhun savunularından öze bir farkı yoktur. "Suriye'nin toprak bütünlüğü" ve bu kapsamda "emperyalizm" demagojisinin gerçek anlamı "Türkiye'nin toprak bütünlüğü" yani TC savunuculuğudur. Sosyal şovenlerin Rojava'ya yönelik savaşa karşı çıkış nedenleri Kürtlere katliam uygulanması ya da Kürtlerin ulusal-demokratik hak ve kazanımlarının gasp edilmek istenmesi değildir. Onlar, Türkiye'nin Suriye'de savaşa dahil olması ve gündeki işgal girişimini Suriye'yi ve devamında Türkiye'yi bölecek bir gelişme olarak değerlendirmekte ve aslında hâkim sınıf kliklerinden birinin savunduğu TC'nin "beka stratejisini" savunmaktadırlar.

Emperyalist gericilik iki yüzlü ve güvenilemezdir. Bazen "demokrasi", "barış" ve "özgürlük" kılıfına bürünür çoğu kez ise en kanlı ve alçak yüzünü göstermekten geri durmaz. Bu bugün ABD için olduğu kadar Rusya emperyalizmi için de geçerlidir. Faşizmi ve bu anlamda Türkiye ve Suriye'yi emperyalist gericilikten bağımsız düşünmek, faşizmi ve emperyalist güçlerden birini aklama ve onlara yedeklenme dışında bir sonuç doğurmaz. ABD'den "özgürlük"

bemek ne kadar hayalse Rusya'dan beklemek de bir o kadar hayaldir. Suriye Kürdistanı'na "ulusal haklar" ya da "özerklik" konusunda sıcak baktığı düşünülen Rusya'nın kendi devlet sınırlarındaki ezilen uluslara yaklaşımı emperyalizmin iki yüzlülüğünün ve onun "demokrasi" maskesinin sahteliğinin en açık göstergesidir. Ya da düne kadar Kürtlere övgüler dizen ABD Başkanı Trump'un "Normandiya çıkarmasında bize destek olmadılar" gibi bir safsatayla Rojava'nın işgaline çanak tutması bir diğer göstergedir. Gerçek olan emperyalist çıkarlar ve farklı emperyalist güçlerin çıkarlarıyla iç içe geçmiş olan gerici, faşist devletlerin ulusal çıkarlarıdır. Emperyalizme karşı mücadelenin ilk ve esas halkası, onunla bütünleşmiş olan kendi hâkim sınıflarına karşı savaşı yükseltmektir. Bunun dışındaki her türden emperyalizme karşılık kof bir savunudan öteye gidemez. Ya da çokça örneğini gördüğümüz gibi faşist, gerici devletlerin "toprak bütünlüğü" savunusu adı altında dolaylı olarak emperyalizmin değnekçiliğine dönüşür.

"SAVAŞA HAYIR" PASİFİZMİN SLOGANIDIR

"Savaş, insanlar arasında bu karşılıklı boğazlaşma canavarı, insan toplumunun ilerlemesiyle eninde sonunda ortadan kalkacaktır ve bu pek de uzak olmayan bir gelecekte olacaktır. Ama savaşı ortadan kaldırmanın tek yolu vardır ve bu savaşa savaşa karşı koymaktır." (Mao Zedung)

Rojava'ya dönük işgal saldırısına gelişen en yaygın tepkilerden biri de "savaş karşıtlığı" oldu. Bu haliyle kulağa hoş gelen, 'anlaşılır' bir yanı olmasına karşın haklı ve haksız, ezen ve ezileni, saldırgan ve savunma konumunda olanı ve kuşkusuz sınıflar gerçekliğini görmezden geldiği için pasifist bir yaklaşımdan öteye gitmesi de düşünülemezdi. "Savaş karşıtlığı" halk kitlenin içerisinde savaşın gerici niteliğine bir tepki olarak ortaya çıktığında, bu durum, eğitilmesi gereken asgari bir bilinç ve yararlanılması gereken bir duygu olarak değerlendirilebilir. Ancak siyasi yapılar ve özellikle "sosyalistlik" adına dillendirildiğinde bunun tek bir adı vardır o da burjuva pasifizmidir.

Komünistler, insanlar arasındaki savaşları barbarca ve canavarca bulur

ve kötülerler. Ancak savaşlar ile sınıf mücadelelerinin ayrılmaz bağlılığını ve en önemlisi sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşları ortadan kaldırmanın imkansızlığını savunurlar. Lenin'in deyimleriyle sosyalistler, sosyalistliklerinden vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olamazlar. Doğal olarak sosyalistlerin, komünistlerin Rojava'ya yönelik savaşta da yükseltmesi gereken slogan "savaşa hayır" değildir. Haklı savaştan, yani ezilen Kürt ulusunun direnişinden yana olmak, onun bu savaşta zaferini; "kendisi" hükümetinin ise yenilgisini istemek sosyalizmin abecesidir.

Gerici savaşı devrimci iç savaşa çevirmeyi savunan Lenin şöyle der: "Gerici bir savaşta, devrimci bir sınıf, hükümetinin yenilmesini istemekten başka bir şey yapamayacağı gibi hükümetin askeri başarısızlıkları ile onu devirme olanaklarının arttığını görmemezlik de edemez. (...) Sosyalistler, yığınlara, kurtulmaları için tek çıkar yolun 'kendisi' hükümetlerini devirmek olduğunu ve bu amaçla, hükümetlerinin bu savaşta içine düştüğü güçlüklerden yararlanmaları gerektiğini anlatmalıdır."

DÜNYA HALKLARI KÜRTLERİN HAKLI VE MEŞRU DİRENİŞİNDEN YANA

Türk hâkim sınıfları ve her türden şoven, sosyal şoven akım ve yapının gerçekleri ters yüz eden açıklamalarına, işgali meşrulaştırma çabalarına karşın dünya halkları ezilen Kürt ulusunun haklı direnişinden yana saf tutmuştur. Dünyadaki birçok emperyalist ya da gerici devleti TC'nin işgaline karşı açıklama yapmaya iten şey sadece kendi devlet çıkarları değildir. Dünya halklarının, İŞİD barbarlığına ve onun en öndeki hamisi TC'ye karşı verdiği savaşta ezilen Kürt ulusuna ve Suriye Demokratik Güçleri'ne (QSD) olan sempatisi ABD ve Trump dahil olmak üzere birçok devlet üzerinde baskı oluşturmakta ve devlet politikalarına etki etmektedir. Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesinde ABD emperyalizmine karşı hem dünyada hem de ABD halkında gelişen tepki ve daha birçok kurtuluş mücadelesinin emperyalist-kapitalist sistem ve halklarda yarattığı sarsıntı emperyalist gericilerin hafızalarından silinmemiştir. Komünistler olduğu kadar Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin de güvenmesi ve tesis etmesi gereken şeyler; yürüttüğü savaşın haklılığı ve meşruluğu, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı devrimci çizgi ve buna bağlı olarak en başta kendi öz gücüne, halkına ve kuşkusuz dünya halklarına güvendir.

Resmi İdeolojinin Oluşumunda Resmi Tarih ve Önemine Dair-II

Ulus-devletin inşasını tamamlamaya nail olamayan İTC, tüm kadrolarıyla Kemalizm adını alarak bu "ulvi" göreve nail olmuştur. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası İngiltere Osmanlı'dan kukla bir yönetim isterken İTC ile çalışmak istemiyordu. Bunda, İTC'nin Alman emperyalizmiyle kurduğu ilişkinin önemli bir payı vardı. Savaş sonrasında İTC'nin önemli kadroları Malta Adası'na sürülerek tasfiye edildi. İTC tasfiye edildi fakat İTC zihniyeti M.Kemal ile devam etti. Enver-Talal-Cemal "Paşaların" yanında M. Kemal'in "yıldızı" savaş sonrasında İngilizlere biat etmek suretiyle "parladı!"

I. EPS sonrası oluşan politik ortam Osmanlı'nın paylaşılması ve Ekim Devrimi'nin boğulmasıydı. Savaşı kazanan emperyalistler arasındaki paylaşım da en büyük payı alma dalaşı içinden çıkılmaz bir hâle dönüştü. İngilizlerin Ermeni, Kürt ve Araplara verdiği sözler İngiliz emperyalizmine ayakbağı olmaktadır. Emperyalistlerin ortaklaştığı nokta Ekim Devrimi'nin yayılmasını önlemektir. Bunun için küçük devletlere değil, T. Kürdistan'ını da içine alan tampon devlet kurulması en uygunuydu. "Büyük Ermenistan" ve "Kürdistan" devletinin kurulması dönemsel açıdan emperyalizmin çıkarına değildi. Aksine yeni çatışmaların önünü açacak bir niteliğe sahipti. Bunun üstüne bir de 1917 devrimine katılan Rus birliklerinin bulunduğu Erzincan'da bir Ermeni-Kürt şurası kurulmuştu. Bu şura o sıra Rusya'nın çeşitli bölgelerindeki gibi bir Sovyet Cumhuriyeti kurma yönündeki girişimi temsil etmektedir. İngilizler bölgedeki etnik çatışmaların durdurulmasını, Erzurum, Erzincan, Bayburt ve Sivas bölgelerinde bir dizi şuralar kurulduğunu ve bunların hemen önlenmesini istemiş, aksi halde kendilerinin bölgeye müdahale edeceklerini bildirmişlerdi." (Orhan Dilber, Resmi İdeoloji Sözlüğü, Maki Basım Yayın, s. 46) Bunun üzerine İTC ile "kavgalı" M. Kemal 9. Ordu Müfettişi olarak bölgeye gönderildi. Görevi bölgedeki ayaklanmaları bastırmak ve Sovyet etkisini bertaraf ederek şuraları dağıtmaktı. Zira M. Kemal'den önce Ku-

vayi Milliye olarak örgütlenen milis gücü yeterli olmuyordu. Daha güçlü bir örgütlenme gerekiyordu. Anadolu Müdafaa-ı Hukuk Cemiyeti'nin kurulması, Erzurum-Sivas Kongreleri, Amasya Tamimi'nin amacı esasta Ekim Devrimi'nin bölgeye sirayet etmesini engellemektir. Diğer yandan ise emperyalistler Sevr masasında Osmanlı'yı paylaşan anlaşmayı Osmanlı'ya imzalatıyordu. Bu anlaşma

Ekim Devrimi'nin iç savaşta Beyaz Orduları yenmesiyle uygulanamadı. Zira Osmanlı'da kurulacak özerk bölgeler Sovyetleri engelleyemezdi. Bu Sevr'i askıya aldı fakat Lozan Antlaşması'yla uluslararası meşrulukta sağlanarak daha fazlası alındı. Bu süreç Kemalizmi doğuran, ulus-devlet inşasını devam ettiren ve tamamlayan süreçtir. Adına "Kurtuluş Savaşı" denilen TC devletinin kurulmasıyla sonuçlanan bu süreç, İTC döneminde olduğu gibi farklı etnik gruplara yönelik katliam ve sürgünlerle dolu bir süreçtir. Kemalizmin esas "hedefi de ülkeyi "işgal" eden emperyalistler değildi. "Yedi düvel"le yapılan savaştaki yedi düvel; Ermeni, Rum, Asuri/Süryani, Kürt, Ezidi, Yahudi ve Yunanlılardı. Zira ulus-devletin kurulmasının önündeki engel emperyalistler değildi. Bu topraklarda hala varlığı ve tarihi izleri bulunan çeşitli milliyetlerdi. Bu en-

gelin ortadan kaldırılması için Kemalizm, İpsiz Recep, Topal Osman, Egede kimi "efeler" gibi çeteleri devreye koydu. Katliamlarıyla "ünlü" Sakallı Nurettin "Paşa"nın "Türkiye'de zo (Ermeniler) diyenleri temizledik, lo (Kürtler) diyenlerin köklerini de ben temizleyeceğim" sözleri Kemalizmin niteliğini özetlemektedir. "Kurtuluş Savaşı" denilerek tarihe yazılan süreçte savaş denilecek en ciddi örnek,

somut örneği İzmir'in yakılmasıdır. Dört gün süren yangın bir türlü "söndürülemezken", yangını, katliamı, denize atlamak zorunda kalıp boğulanları, M. Kemal Bornova'da bir köşkün deniz manzaralı terasında başbaşa kaldığı Latife Hanım'a savaş anılarını anlatarak izliyordu. Tarihe yazılan gerçeklik ise yedi yıl önce Ermenilerin yaşadığı soykırımın aynısını Rumların yaşıyor olmasıdır. İpsiz Recep ve Topal Osman'ın Karadeniz'de yaptıklarının aynısını Sakallı Nurettin "Paşa" İzmirde yaptı. İTC ile başlayan Türkleştirme süreci Kemalizmle hiç kesintiye uğramadan devam ettirildi. "İstiklal mücadelesi"nin özü-özeti nüfusun etnik gruplardan arındırılarak ulus-devletin kurulmasıdır. Dolayısıyla bir "Kurtuluş Savaşı" söz konusu değildir. Söz konusu olan, Kaypakka'ya yoldaşın, Türk şovenizmini yerle bir eden analiziyle komprodor burjuvazinin ve toprak ağalarının ittifakıyla yarı-sömürge durumun, yarı-sömürge yarı feodal bir yapıya dönüşmesidir. Zafer olarak nitelenen Lozan Konferansı'nda kabul edilen, bu sosyo-ekonomik yapıyla, kapitalist sisteme bağlı kalınmanın, emperyalistlerin sadık bir uşağı olmanın altına imza

atılmasıdır. Ulus-devlet inşası bu gerçekliğin üzerinde tamamlanmıştır.

D) TARİHİN TÜRKLEŞTİRİLMESİ

"Gerçekten, kendisinden önce hükmetmekte olan sınıfın yerini alan her yeni sınıf, kendi amaçlarına ulaşmak için de olsa, kendi çıkarını toplumun bütün üyelerinin ortak çıkarı olarak göstermek zorundadır ya da şeyleri fikir planında açıklamak istersek: Bu sınıf kendi düşüncelerine evrensellik biçimi vermek ve onları, tek mantıklı, evrensel olarak tek geçerli düşünceler olarak göstermek zorundadır." (Marks-Engels, Seçme Yapıtlar, Sol Yayınları, s. 57)

İzmir İktisat Kongresiyle emperyalizme bağımlılığını ve sosyalizm karşıtlığını kanıtlayan Kemalizm ulus-devleti Cumhuriyetin ilanıyla kurdu. Bundan sonraki görevlerinden biri olarak ta-

İngilizler tarafından İzmir'e çıkartma yaptırılan ve ilerlemesi sağlanan Yunanistan "işgali"dir. Çıkarma emperyalistler arası çelişkide İngilizlerin elini güçlendirmek amacıyla yapılmıştır. Avrupa'daki karışıklıklar, İngiliz işçi sınıfının grevi, Yunan halkının savaş karşıtı eylemleri bu "savaşın" sonucunu belirleyen esas etkenlerdir. Yunanlılar geri çekilmek zorunda kaldı. Şanlı "milli mücadele"de zihin açıcı olan Fransa'nın Antep işgalidir. Bu işgalden bir yıl önce İngiliz işgaline karşı direnmeyen Kemalist hareket; Fransız işgaline karşı direnişe geçmesi, emperyalist işgale değil, Fransızların işgal gücü olarak Ermenileri de bulundurmasındandır.

Resmi tarih yazımına göre 1919-23 dönemindeki "Kurtuluş Savaşı" diğer etnik gruplar dahil esasta Rumların katliam ve sürgün (mübadele adı altında) edilmesi sürecidir. Bunun en

rihi Türkleştirmeyi belirledi. Topluma ulus-devleti benimsetmenin başka alternatifi yoktu. Sorun ulus devletin tarihsel temellerine kavuşturulamamış olmasıydı. Tarih, ulus-devlet kapsamında ırkçı-şoven anlayışla yeniden kurgulanarak Türkleştirildi. 1930'larda da bu kurumsallaştırıldı.

Ulus-devlet olarak var olma tarihsel bir kökene dayanma zorunluluğunu önkoşullar. TC devleti açısından bu daha bir önem arz ediyordu. Çünkü Türklerin bu coğrafyadaki tarihsel kökeni milattan sonra XI. yüzyıla dayanırken, diğer etnik grupların kökeni daha eskiydi. Türkler, Anadolu'ya gelmeden çok çok önce tarihe ve coğrafyaya kök salmışlardı. Katliam, soykırım ve sürgün tarihin bu izlerini silmeye yetmedi. Dolayısıyla tarih Türkleştirilmeliydi. Türk Tarih Tezi (TTT) bu anlayışın ürünü olarak ortaya çıktı. "Türk Tarih Tezi'nin ilk işaretlerine Lozan Konferansı'nda İsmet İnönü'nün bazı görüşleri ile 1922'de Matbuat Müdüriyet-i Umumiyesi tarafından Ankara'da yayımlanan Pontus Meselesi adlı yayında rastlanılabilir... Bu kitaba göre Anadolu toprağı baştan nihayete kadar Türk'tür. Anadolu binlerce seneden beri Türkün öz vatani, Türkün öz yurdudur. Türkler Anadolu'ya Ertuğrul Gazi ile hatta Selçuklu hükümetini teşkil edenlerle gelmiş değillerdir. En eski zamandan beri Anadolu'da Türkler vardır..." (Tülin Bozkurt, Resmi İdeoloji Sözlüğü, Maki Basım Yayın, s. 657) Bu düşünce Kemalizmin genlerinde var olan bir düşüncedir. Tarihin Türklerden olduğuna o kadar inanılmıştır ki Kayıp Kıta Mu'nun Türklerin Orta Asya'ya gelmeden önceki yurtları olduğu bizzat M. Kemal tarafından savunulmuştur. Teoriye göre Kayıp Kıta Mu 100 bin yıl önce Pasifik Okyanusu'nda bir kıtadır. Kitanın altındaki gaz adacıklarının patlamasıyla sular altında kalmıştır. M. Kemal koca kıta ile birlikte Türklerin kaybolmayıp Orta Asya'ya nasıl geldiklerine kendisini de ikna edememiş olmalı ki Mu teorisinden vazgeçmiştir.

1932'de I. Tarih Kongresi'yle Türk ırkının üstün ırk olduğu savunuldu. İrkçiliğin sözde bilimsel temele oturtularak savunulması TTT'nin omurgasıdır. Kongre'de bu "üstün Türk ırkı" Reşit Galip tarafından şöyle tanımlandı: "Uzun boylu, beyaz simalı, düz veya kemerli burunla, muntazam dudaklı çok kere mavi gözlü ve göz kapakları çekil olarak değil ufki açılan 'Alpın Irkı' A grubu kan gibi uzvi (organik) özelliklere, medeniyet, kahramanlık, sanat yeteneği gibi içtimai (sosyal) özellikleriyle tanınır." Bu tanıma uygun olarak sarışın köylü bir aile Türk ırkının örneği olarak sunulur. Ailenin

M. Kemal'in özelliklerine uymasına da ayrıca özen gösterilmiştir.

Afet İnan'ın baş aktörü olduğu TTT ile dünyayı Türklerden ibaret gören ırkçı zihniyet dil konusunda da aynı ırkçı yaklaşımı sergiledi. Güneş Dil Teorisi'yle (GDT) Türkçe ırkçılaştırıldı. Bu serüven 1932 I. Türk Dil Kurultayı (TDK) ile başladı. Dildeki Arap-Fars kökenli kelimeler tasfiye edilirken, geniş çaplı bir araştırma başlatıldı. Hem Türkçe'nin akraba dilleri hem de öz Türkçe kelimeler açığa çıkarıldı. Bu çalışmanın sonucunda 1536 binin üzerinde tarama fişi elde edildi. 1934'te toplanan II. TDK'da sunulan tüm tebliğlerin "öz Türkçe" ile yapılması karar altına alındı. Öz Türkçenin kullanılması adına M. Kemal

adını Kemal soyadını Atatürk olarak belirledi. 1936'daki III. TDK'da türetilmeye çalışılan GDT res mileştirildi. Teori, TTT ile birleştirilerek şu sonuca varıldı: "Brakisefal Türk ırkının yaratımı olan kültür nasıl modern dünya uygarlığına kaynaklık etmişse Avrupa'dan Afrika'ya hatta Amerika'ya kadar tüm kültür dilleri de kök dil olarak Türkçe'den türemiştir!" TDK'ların yapılabildiği, ırkçı nidaların birbirini izlediği 1930'larda Anadolu'da yaşayan nüfusun %50'den fazlası farklı dilleri konuşuyordu. Kemalizm GDT ile ulus-devlete ve onca katliam ve sürgünlere rağmen nüfusun yarısının konuştuğu farklı dilleri Türkçe'yi ırkçılaştırarak yok etmeyi amaçlıyordu.

Osmanlı'dan devralınan çok etnikli yapıyı, ırkçı-şoven-milliyetçi düşünce ve hissiyatla etnik yapıya dönüştürme süreci Kemalizm'le tamamlandı. Coğrafya'dan başlayıp tarihe kadar uzanan Türkleştirilme ulus-devletin

var olma koşullarının yaratılmasıydı. Kemalizm "kurtuluş savaşı" hamasetiyle bilinçlere işlenen, Türkçülüğü esas alan tarih yazımı ve üretilen teoriler bugün resmi ideoloji olarak karşımızda durmaktadır. Yalan çarpıtma ve yok sayma üzerine kurulu olan resmi ideolojinin sorgulanması ve mücadele edilmesi bilinçlerin bu ırkçı zehirden kurtulması ideolojik görevimizdir.

E) RESMİ İDEOLOJİ VE RESMİ TARİH YAZIMI

"Birden çok tarih, dolayısıyla birden çok aidiyet seçiminin söz konusu olduğu bir durumda elbet bir sorun var demektir. Ortada duran yahut olası bu sorunu aşmak için "ulusu" yapanlar, onu kurgulayanlar (çoğunlukla

salt coğrafyanın fethiyle sınırlı değil, olamazdı da.

İmparatorluktan ulus-devlete dönüşüm politikasına yönelme mekanı tarihsizleştirerek, mekana yeni bir tarih yazmanın diğer adıdır. Türk hakim sınıflarının kendi tarihsel varlığını oluşturmaya buna dayanıyordu fakat tarih Anadolu'da belli bir dönemden sonra Türklerle yer veriyordu. Ulus olarak kendini kabul ettirmek tarihsel bir kök oluşturmak "en eski halk", "yerli (otokton) halk" olmaktan geçiyordu. Dolayısıyla tarih yeniden kurgulanmalı ve yazılmıyordu. Bu açıdan resmi tarih önce kendine yer açmak zorundaydı. Farklı etnik gruplara yapılan soykırım-katliam-sürgünle mekanı tarihsizleştirildi. Hedef, bu topraklarda kendisinden daha eski ve yerli olan halkı imha ederek yerli halk olduğunu kanıtlayabilmektir. Böylece toplumsal bilinç ve hafızayı silerek tarihte kendine alan açmış oldu.

"En eski", "ilkçi" olmanın ırkçı-milliyetçi zemini kendisinden önceki kadim hakları inkar, imha ve asimilasyon üzerinde yükseliyordu. Toprak üzerindeki hak iddiasının ulusal varlık açısından kanıtlanması buna dayanıyordu. Resmi tarihin ileri sürdüğü iddialarla ulus-devlet temeli oluşturma, tarihin Türkleştirilmesinden başka birşey değildi. Tarihsel köklerin olmadığı topraklarda, tarihsel bir köken oluşturmak ırkçı-milliyetçi tarih yazımıdır. "Her ulusal tarih kendi kökenini ararken ilk sorunla yüzyüze gelir: 'biz belirli bir etnik grubun/tek bir kültürün ardılları mıyız?' yoksa 'çeşitli etnik grupların/çeşitli kültürlerin bileşkesi miyiz?' Bu sorulara cevap bulma çabasında birinci soruya olumlu yanıt biçiminde ortaya çıkan eğilimler ırkçı tarih yazımından milliyetçi etnosantrik tarih yazımlarına bir yelpazeye yayılır." Kemalist tarih anlayışı ve resmi tarih yazımında bu coğrafya üzerinde "en eski/yerli halk"ın Türkler olduğunun, Sümerlerden Hititlere her birinin Türk olduğunun destansı bir dille anlatılmasının başka izahı yoktur. TTT'de arkeoloji ve antropoloji gibi bilim dallarından da yararlanılarak yapılan tarih yazımında bilimsellik değil, tarihin ırkçılaştırılması söz konusudur. Kanıtlanmaya çalışılan bir ulus olarak Türklerin var oluşu, tarihi tarihsizleştirerek kendinden önceki ve kendisiyle birlikte var olan ulusları yok sayarak yapılmaktadır. Çin kaynaklarına göre Türk adına MS. 6. yüzyılda rastlanılmasına karşın M.Ö 3 binli yıllarda Mezopotamya'da yaşayan Sümerlerin Türk ilan edilmesi, ırkçı zihniyetin nadide örneklerinden biridir.

(Devam Edecek)

bunlar ulus kavramına dayanarak devlet kuranlardır) dünya üzerinde konumlaşlarına, uygarlık anlayışlarına, ulusa uygun buldukları yaşam biçimine (ya da genel olarak kabul ettikleri yahut egemen olan kültüre) uyan bir tarih yazımı biçimini de oluştururlar."

Türk hakim sınıflarının tarih yazımı olarak karşımızda duran bu gerçeklik, TTT ve GDT ile somutlanmıştır. Kemalizm İTC'den devraldığı Türkçülük esasına dayalı ulus-devlet kurma misyonunda ulus bilinci oluşturma, uluslaşma olgusu, tarihsel bir kurgu ve ulusa uygun bir tarih yazımına duyduğu ihtiyaç elzemdi.

Ulus tanımının kapsamı Osmanlı'nın çok etnikli yapısını reddediyordu. Özellikle Türk ulusu özgülünde bu reddedişin boyutu daha kapsamlıdır. Toprak bütünlüğü, ortak iktisadi yapı ve ortak ruhi şekillenmiş sağlanması

TC'NİN KRİZİ, ROJAVA'YI İŞGAL

“Kürt ulusu üzerinde acımasız bir ulusal baskı, vahşet ve sömürü uygulanmaktadır. Türk burjuva ve toprak ağalarının geçmişten bu yana Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı ve katliamlar, günümüzde de ardı arkası kesilmeyen vahşetle sürüp gitmektedir. Böyle bir manzara karşısında kayıtsız kalmak, başışlanmaz bir suç, iğrenç bir şovenizmdir.”
(İbrahim Kaypakkaya)

Faşist TC devleti 9 Ekim’de efendis ABD emperyalizminin izni ve Rusya’nın da dolaylı desteği ile Kürt ulusunun bölgedeki kazanımlarını ortadan kaldırmak hedefi ile Rojava işgal hareketına başladı. Türk hâkim sınıfları, mesele Kürt ulusunun en küçük kazanımları dahi olsa “Arjantin’de bile Kürt devleti kurulsa buna müsaade etmeyeceğiz” yaklaşımını her türlü baskı, inkâr ve imha politikasıyla yaşama geçirme gayreti içerisinde olmuştur.

Kuşkusuz egemenler açısından bu işgal hareketinin merkezinde Rojava’da Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik tahammülsüzlük vardır. Kürt Ulusal Hareketi kan ve can pahasına DAİŞ’le mücadele ederken TC’nin DAİŞ’e verdiği açık ve dolaylı desteğin temelinde de bu olmuştur. DAİŞ’le yürütülen mücadelenin Kürt Ulusal Hareketi’nin kazanımlarıyla sonuçlanması sonrasında “Fırat Kalkanı” ile başlayan, Afrin ile devam eden ve şimdi Rojava işgali ile doruk noktasına ulaşan askerî hareketleri meşrulaştırmanın en temel argümanını ise “sınırlarımızda oluşan Kürt bölgeleri ülkemizi tehdit etmektedir” söylemi oluşturmaktadır. Ancak gelinen aşamada bu argümanın uluslararası kamuoyunda pek fazla bir karşılığı olmamıştır. TC, “tecrit olmaktan neden korkalım ki” diyerek cihatçı çeteleri ve İçişleri Bakanın SS’in “bizimle ittifak yapmak zorundalar” itirafını yaptığı ve tekrar hareketlenmesi için hiçbir desteği

esirgemediği DAİŞ’i de yanına alarak Rojava işgaline girişmiştir. Kuşkusuz “tecrit olma” kaygısına rağmen bu kadar cüretkâr (!) olmanın arkasında ABD ve Rusya emperyalistlerinin işgal izni ve dolaylı desteği vardır.

Egemenler açısından Rojava’ya işgal hareketinin özü, Kürt ulusunun kazanımlarına ve özünde Kürtlerin ulusal-demokratik haklarına yönelik bir saldırdır. Bu başka hiçbir gerekçeyle tanımlanamayacak kadar açık bir gerçektir. Ancak işgal hareketinin zamanlaması açısından ülkede yaşanan ekonomik ve politik atmosferin masaya yatırılması da bir zorunluluktur. Türkiye uzun zamandır ekonomik krizi iliklerine kadar hissetmektedir. Enflasyonun bir türlü tek haneli rakama düşürülemediği, üretimdeki düşüşün sürdüğü, birçok büyük şirketin konkordato ilan ettiği veya vergi indirimleri ve devlet desteği ile ayakta kaldığı, tarımda dışa bağımlılığın en üst seviyelerde seyrettiği, köylünün üretmez duruma geldiği bir süreçte resmi (!) kayıtlara göre işsizlik %13,3’e yükselmiştir. Şu anda ülke nüfusunun %20’si (16 milyon) açlık, yüzde 60’ı (48 milyon) ise yoksulluk sınırı altında yaşamaktadır. Alım gücünün alabildiğine düşmesine rağmen yine de krizin faturası emekçilere kesilirken her güne yeni zamlarla uyanan emekçilere bir yük de artan vergiler ve maaşlardan yapılan kesintiler aracılığıyla eklenmektedir. Bu tabloya, her gün ortaya çıkan yeni yolsuzlukları, kadın cinayetlerini, taciz ve tecavüzü, kâr hırsıyla doğanın talan edilmesini, ulusal ve inançsal baskıları da ekleyince dipte biriken dalganın gücü hâkim sınıfları korkutmakta olduğu görülmektedir. Egemenlerin yönetme kabiliyetini direkt etkileyen ekonomik kriz, klikler arası dalaşla da desteklenerek bir yönetim krizi halini almıştır.

Tam da böylesi süreçler, kendiliğinden

Bu anlamda işgalin altında yatan nedenler açığa çıkarılarak ülke olarak TC’nin tecrit edilmesine ve kitle desteğinin kırılmasına hızla karşılıklı bertaraf edilmelidir. Özellikle ırkçılık üzerinden şekillenen sistemin kırılacağı ilk halka burası olacaktır. Bu adımın temel halli geçirilmesi, orta kitlenin devletin işgal saldırısına karşı çıkar bir karşısında tarafsız bir pozisyona getirilmesi hedeflenmelidir.

den de olsa toplumsal muhalefetin gelişip güçlenmesi ve gerilemiş olan devrimci durumun gelişme eğiliminde olduğu süreçlerdir. Egemenler açısından bu tehlikeyi bertaraf etmenin birkaç yolu vardır. Bunlardan birisi gündem değiştirerek emekçi kitlelerin tepkilerini pasifize etmek diğeri de böl-parçala-yönet politikası ile birleşme dinamiği olan emekçi

sınıflar ve ezilen kesimleri elimine etmek, sistem içine kanalize etmektir. Esası itibarıyla ulusal hareketin kazanımlarına yönelik bir saldırı olan Rojava işgalinin zamanlama bakımından ekonomik-politik arka planı da bu şekildedir.

İşçi sınıfı, emekçi ve ezilen kitlelere karşı saldırı politikalarını yaşama geçirebilmek için hâkim sınıfların elin-

L HAREKATI VE GÖREVLERİMİZ

Halkına ve uluslararası kamuoyuna teşhiri yapılmalı, işgalci güçleri destek edecek propaganda, araç ve pratiklerle oluşan her türlü kafa karışıklığı ortadan almalı ve halkın önemli bir kesiminden destek alan bu işgal saldırılarında, kitle çizgimize uygun olarak; en ileri kitlelerin harekete geçmesini teşvik etmeli ve geri kitlelerin de en kötü ihtimalle işgalci güçleri desteklemelerini engellemeli.

deki en önemli koz, ırkçı-şoven politikalarıdır. Rojava işgali bu konuda egemenler açısından "bulunmaz bir Hint kumaşı" olmuştur. Nitekim işgal saldırısı ile bu konuda geçici de olsa bir başarı sağlandığını vurgulamak gerekmektedir. "Vatan-Millet-Sakarya" politikası ile geri kitleler etkilenmiş, ilerici kitlenin bir kısmında ise şovenizm zehriyle bir kafa karışıklığı

yaratılmıştır.

İşgal saldırısı ile beraber uzun zamandır hissedilen ekonomik kriz, şimdilik gündemdeki yerini işgal gündemine devretmiş, işgal gölgesi altında çıkarılan yeni yasalar, zamlar, vergiler hissedilmez olmuştur. İşçi eylemleri ve Kaz Dağları ve benzeri doğa katliamlarına, yolsuzluklara, kadın cinayetlerine, kayyum politi-

kalarına karşı eylemler ikinci plana düşürülerek etkisi zayıflatılmaya çalışılmıştır. Savaş ve işgal kelimeleri dahi yasaklanarak şoven bir milliyetçilik üzerinden işgal meşrulaştırılmaya ve en küçük tepkiler dahi törpülenmeye, baskı altına alınmaya çalışılmıştır.

Bahsini ettiğimiz arka plan, sistemin bir bütün krizi olarak öne çıkmaktadır. Tam da burada "muhalefettekiler" de dahil ülkemiz egemen sınıf klikleri, işgal saldırısında ortaklaşmıştır. RTE her ne kadar "bu operasyon vesilesiyle tüm vatandaşlarımızı partimiz saflarında kenetlenmeye çağırıyorum" dese ve bu şovenist histeriden en çok -yerel seçimlerde yenilgi alarak güç kaybeden- AKP/MHP bloğu nemalanacak olsa da saldırının kendisi sistem ve devlet için bir soluk borusu olma özelliği taşımaktadır. Bu nedenle CHP-İYİP-Sadık Parti tezkere oylamasına tam destek vererek işgale onay vermiştir. Burada CHP'nin "içimiz yana yana tezkereyi onaylıyoruz" söylemi bir kafa karışıklığı yaratmasın. Mevcut sistemin bu işgale ihtiyacı nedeniyle vermek zorunda olduğu onaya rağmen "içinin yanması" işgalin yaratacağı yıkım ve katliamlardan kaynaklı bir kaygı değil tam da özel olarak yerel seçimlerde yenilgiye (!) uğrattığı AKP/RTE bloğunun işine daha fazla yarayacağı içindir.

"SAVAŞA HAYIR!" DEĞİL "İŞGAL İZİN VERMEYECEĞİZ!"

"Bazı kimseler bizim 'savaş her şeye kadirdir' taraflısı olduğumuzu ileri sürerek bizimle alay ediyorlar. Evet doğrudur; biz devrimci savaşın her şeye kadir olması taraflısıyız. Bu kötü değil iyidir. Marksisttir. Rus komünist partisinin tüfekleri sosyalizmi yarattı. Biz de ortaya demokratik cumhuriyet çıkaracağız. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin tecrübesi bize işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının silahlı burjuvazi ve toprak ağalarını

ancak tüfek gücüyle yenebileceklerini göstermiştir. Bu anlamda bütün dünyanın ancak tüfeklerle değiştirebileceğini söyleyebiliriz." (Mao)

Mao, savaşı; sınıflar, uluslar, devletler ya da politik gruplar arasındaki çelişkiler belli bir aşamaya geldiği zaman, bu çelişkilerin çözümlenmesi için girişilen en yüksek mücadele biçimi olarak tanımlamaktadır. Ve bu durum sınıfların ortaya çıkışından beri var olagelmıştır. Savaşın haklı ve haksız savaş olarak nitelenmesi, hangi sınıf, ulus veya ülkenin yürüttüğüne göre değişmekte ve mutlaka bir sınıfın damgasını taşımaktadır. Komünistler, her bir savaşı değerlendirirken en başta onun haklı bir savaş mı yoksa haksız bir savaş mı olduğuna bakar, tutumlarını buna göre belirlerler.

TC'nin topraklarını işgal saldırısına karşı Rojava'da Kürt ulusunun yürüttüğü savaş, meşru ve haklı bir savaştır. İşgal saldırısının karşısında silahlı bir direniş, bir savunma savaşı örülmek zorundadır. Ve Suriye Kürdistanı'nda QSD, YPG, YPJ güçlerinin yaptığı budur. Çünkü toprakları işgal saldırısıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu durum onun meşruiyetinin temelidir.

Bu gerçeklik içerisinde TC ve ona bağlı çetelerin Rojava'ya dönük başlattığı işgal saldırısı karşısında can bedeli elde edilen kazanımları korumanın tek yolu silahlı direniş her tarafa yaymak ve esasta kendi gücüne dayanarak savaşı büyütme. Burada girilecek politik yönelim işgale izin vermemek için haklı savaşı büyütme, direniş her tarafa yaymak olmalıdır. Çünkü sınır güvenliğini sağlama adı altında yok edilmek istenen, Kürt ulusunun kazanımları, varlığı, kimliği, dili, kültürüdür.

Nasıl ki tüm haksızlığına rağmen TC devleti açısından bu işgali zorunlu kılan nedenler varsa işgalin kendi var-

lığı da bedeller pahasına bir direnişi meşru kılmaktadır. Bu direnişin besleneceği, mayalanacağı alan elbette en başta haklı mücadele ve direnişin yaşandığı Rojava topraklarıdır. Burada TC'nin işgaline karşı duracak esas güç, halka dayanarak meşru savunmayı gerçekleştirerek saldırıyı püskürtme, kazanımları aktif bir direnişle koruma pratiğidir. Her türlü teknik donanım ve yanına ÖSO çetelerini alarak sivil halka saldırılarla başlayan işgal pratiğinin "barış" çağrıları ve "savaşa hayır" sloganlarıyla durdurulamayacağı bir gerçektir.

Her ne kadar uluslararası kamuoyunda TC devleti bir tecrit ve tepki ile karşı karşıya kalmış olsa da emperyalistler cephesinden sürecin esas öznesi olan ABD, Rusya ve Suriye devleti ile kurulan ilişkinin incelelenip sık dokunması gerekmektedir. Her iki emperyalist gücün gerek TC'nin işgal saldırısına gerekse de bu işgale karşı Kürt Ulusal Hareketi önderliğinde gelişen Arap, Asuri, Ermeni ve Süryani halkının meşru direnişine iki yüzlüce "eşit" mesafedeki tutumu doğru değerlendirilmelidir. Bu sözde "eşit" mesafenin kendi hesapları doğrultusunda geliştiği görülmeli ve buna göre bir tavır takınılmalıdır. Sürecin genel hattını ve çizgilerini kendisinin belirlemediği hiçbir hareketin bu aktif ve meş-

ru direniş hattından başarı ile çıkması beklenmemelidir. Bu anlamda KUH'un asıl başarısı, kendi gücüne güvenme ilkesinden bir an bile taviz vermeden mücadeleyi geliştirip güçlendirmesiyle mümkün olacaktır. Her ne kadar güçler dengesi teknik olarak bir eşitsizlik yaratsa da kazanımın ilk ve en önemli adımı burada şekillenecektir.

GÖREVLERİMİZ

TC'nin işgal saldırısının seyrini belirleyecek tavrın öznelere birisi de ülkemiz ilerici, yurtsever, devrimci ve komünistlerinin konumlanması olacaktır. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda işgal karşıtı ortaya konacak her türlü refleks işgalin ve direnişin gidişatına direkt etkisi olacaktır.

Egemenlerin yaydığı korku duvarlarına çarpan her sessizliğin TC'nin ekmeğine yağ süreceği unutulmadan bu süreci en militan dinamiklerle karşılamak ve yanıt olmak başta komünistler olmak üzere ülkemiz devrimcilerinin görevidir. İşgal saldırısına girişen her ülke gibi TC de süreci örerken bir dizi somut ideolojik ve politik yönelimle beraber pratik konumlanma içerisine girmiştir. Tüm bu adımların açığa çıkarılarak karşı hamleler geliştirilmesi için somut yönelimler belirlemek ve bu yönelimler ışığında harekete geçmek sü-

recin en acil görevlerindedir.

Bu anlamda işgalin altında yatan nedenler açığa çıkarılarak ülke halkına ve uluslararası kamuoyuna teşhiri yapılmalı, işgalci güç olarak TC'nin tecrit edilmesine ve kitle desteğinin kırılmasına hizmet edecek propaganda, araç ve pratiklerle oluşan her türlü kafa karışıklığı bertaraf edilmelidir. Özellikle ırkçılık üzerinden şekillenen ve halkın önemli bir kesiminden destek alan bu işgal saldırısının kırılacağı ilk halka burası olacaktır. Bu adımın temel halkasında, kitle çizgimize uygun olarak; en ileri kitlelerin harekete geçirilmesi, orta kitlenin devletin işgal saldırısına karşı çıkar bir pozisyona getirilmesi ve geri kitlelerin de en kötü ihtimalle işgal karşısında tarafsız bir pozisyona getirilmesi hedeflenmelidir. TC'nin bu işgal saldırısında bütün burjuva medyayı yanına alarak yaptığı kara propagandanın; Türkiye halkının ırkçı ve şoven söylemlerle etki altına alınmasının karşı hamlesi bu olacaktır. Bunun için en geniş görsel ve yazınsal A/P araçlarını, sosyal medyayı kullanmak oldukça önemlidir.

Bununla beraber kendi gücümüzle ve en geniş kesimlerle ortak platformlar kurarak kitle çalışmaları yapılmalıdır. Demokratik çerçevede basın açıklamaları, yürüyüşler, legal/illegal eylemler örgütlenmeye çalı-

şılmalıdır. Yine işgalin ekonomik ayağını oluşturan ve açık/dolaylı desteğini sunan kurum, işyerleri, işletme ve sanatçıların ürünlerinin boykotunun örgütlenmesi de işgale mali ve lojistik desteğin sağlanmasına vurulacak darbelerden birisidir.

Ancak sürecin esas ihtiyacı militan kitle eylemleri ve askeri eylemlerdir. "Savaşa Hayır" ve "Barış" sloganlarının hükmünü yitirdiği bu süreçte en aktif direnişin örgütlenmesi ve serhıldanların hedeflenmesi oldukça önemlidir. "Savaş", "barış" ve "işgal" kelimelerinin dahi yasaklandığı bu süreçte küçükten büyüğe bu direnişleri örgütlemekten başka yol kalmamıştır. Rojava'yı en aktif şekilde savunmakla beraber her türlü baskının boy verdiği bir süreçte harekete geçen halkı korumanın en önemli ayağı militan kitle gösterileri ve askeri eylemler olacaktır. Bu konuda hedef noktasında hiçbir sorunun yaşanmayacağı ortadadır. Önemli olan bu cüreti ve bilinci kuşanarak düşünsel ve pratik konumlanış içerisinde olmaktır.

Elbette tüm bunlar anın somut görevleridir. Bunun dışında esas olan ülke devrimini geliştirecek konumlanma içerisinde olmaktır. Süreç Rojava işgaliyle beraber ulusal ve sınıfsal başka çelişkilerle de ilerlemektedir. Rojava işgali ile bağlantısı olan ve ülke devrimimizin görevlerine işaret eden tüm çelişkilerin işgal saldırısı ile ilişkilendirilerek ortak bir mücadeleye evrilmesi, enternasyonal görevlerimizden birisidir. Bu anlamda sınıf mücadelesinin ülkemizdeki gelişim seyri dolaylı ve direkt olarak Rojava işgali ve karşısında gelişen direnişi etkileyecek bir konumdadır.

Rojava işgali karşısında, bulunduğumuz her alandaki konumlanmamız, ülke devrimimizi geliştirip güçlendireceği, örgütlenmenin bir aracı haline geleceği gibi her örgütlenme faaliyetimizin de anda Rojava direnişine katkı sunacağı bir gerçektir. Bu temelde Proletarya Partisi'nin yapmış olduğu 1. Kongre'sinde ortaya koyduğu; "Örgütlenirken savaşmak, savaşırken örgütlenmek" perspektifi işgal karşısında sergileyeceğimiz direniş hattında temel referansımız olmalıdır.

Nafaka Hakkımızı Gasp Ettirmeyeceğiz!

Kadınlar olarak her yeni güne aya yıla saate yeni bir baskı, şiddet ya da kazanılmış haklarımızın gaspı ile başlıyoruz. Bu saldırının bugünlerdeki adı nafaka. Baskının, şiddetin, işsizliğin, yoksulluğun ayyuka çıktığı günlerin katlanarak büyüdüğü, önüne gelen herkesin demokrasi, eşitlik, özgürlük naraları attığı o büyük günler geldi. Alavere dalavere ile bir kez daha halkın sınav edildiği, yerel seçim "çoşkusunun" ardından hapishaneleri dolduran, ama daha yargılanmanın "y" sini görmemiş tutsaklara "reform paketleri" adı altında haksızlıklarının giderileceği vaad edilmişti. Bunun içinde meclisin açılması bekleniyordu ve açıldı, bir paket "reform" çıktı, sıra ikincisinde. Geçtiğimiz günlerde müjde geldi. İkinci pakette süresiz nafaka ile ilgili mağduriyetler giderilecek dendi. Daha önce saldırılar torba torba gelirdi, Torba Yasaları hatırlayalım, şimdi dilimizde yenilik torbadan daha süslü olsun diye galiba ya da süslü ifadelerle bizi biraz daha oyalasınlar diye paketlemeye geçtik.

Belki birkaç gün belki hafta hadi bilemediniz bir aya paket çıkıyor. Malumunuz Suriye Kürtlerin kazanım-

larını ortadan kaldırmak için işgale girişen Türk devleti savaş naraları atarak savaş döneminde askerin yanında olmak gibi gerekçe vb. sunarak içerde gerçekleştirmiş olduğu saldırılarında gün yüzüne çıkmasını tartışılmasını engellemek istiyor. TC, şovenizm zehriyle kirletilmeye çalışılan halkın aklını bu toz dumanın arasında kendine yönelen saldırılara yolunmamasına da özel önem veriyor. Burjuva medya aracılığıyla devletin politikasının onaylanmasını içermeyen hiçbir düşünce ve yaklaşıma tahammülün olmadığı, savaşa karşı herkesin çarpmıha gerilmesine linçe uğratıldığı, muhalif her düşüncenin saldırı ile sindirilmeye çalışıldığı bu süreçte içerde ve dışarda faşist/kadın düşmanı politikalara geçit vermemeliyiz.

Neydi nafaka hakkı?..

Nafaka hakkı Medeni Kanun'un 175. maddesine göre "Boşanma yüzünden yoksulluğa düşecek taraf, kusuru daha ağır olmamak koşuluyla geçimi için diğer taraftan malî gücü oranında süresiz olarak nafaka isteyebilir. nafaka yükümlüsünün kusuru aranmaz" şeklinde belirlenmiştir. Mevcut yasalarda üç tür nafaka bulunmakta.

yoksulluk nafakası, iştirak nafakası ve tedbir nafakası. Yoksulluk nafakası; boşanma sonrasında yaşamını sürdürebilmesi için süresiz olarak verilir. İştirak nafakası; çocuğun bakım masrafları için verilir. Tedbir nafakası ise boşanma davası sürecinde maddi sıkıntı yaşanmaması için verilen nafakadır, dava sonuçlanıp boşanma gerçekleşene kadardır süresi.

Bunlar kanunlarla belirlenenler, ancak gerçek yaşamda bunun uygulanma gerçekliği çok sınırlıdır. Nafaka ödemekle yükümlü olan erkekler gelirlerini asgari ücretten göstermek, kayıt dışı çalışmak ve malvarlıklarını başkasının üzerine yapmak gibi yöntemler uygulayarak verilen nafaka miktarını en aza indirmekte, pek çoğu nafaka ödememektedir. Verilen nafaka miktarları kadınları yoksulluktan kurtaracak ya da çocukların bakımını karşılayacak düzeyde değildir. Nafakasını düzenli alamayan kadınların hepsi icra takibi yoluna başvuramamakta, başvuranlar ise erkeğin ikametgahını değiştirmesi, tebligatı almaması gibi nedenlerle sonuç alamamaktadırlar. Ayrıca nafakanın kadın tarafından bir talepte bulunulmadan enflasyon oranında yükseltilmemesi de bir diğer sorundur.

Erkek egemen bir toplumda bir kadının boşanma kararı alması ve uygulamaya koyulması zaten başlı başına bir sorun. Boşanma davalarının sayıları yüzbinleri bulunca o dönemde hatırlayalım kadınların bu haklarını elinden almak için boşanma komisyonları kurulmuştu. Komisyondan geçmeden mahkemelere gidemiyorsunuz. Bu uygulama işe yaramayınca şimdi de "kadınlar nafaka almak için evleniyorlar", "60 yaşındaki bir eşle, 20 yaşındaki bir eşe süresiz nafaka bağlanması kararının adil olmadığını ve sınır belirlenmesi gerektiği", Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı tarafından "Boşanılan eş hiçbir zaman SGK gibi görülmemelidir" denilerek nafaka hakkını ömür boyu değil beş aşamalı bir "incelemeye" tabi tutarak değerlendirilmesi ve bu şartları taşıdığı orana göre hesap yapılması önerildi. Neydi bu beş şart;

1-Evli kalma süresi,

2-Çocuk olma olmama durumu,

3-Boşanan kadının yaşı,

4-Kadının gelir durumu,

5-Kusur durumu,

Kadının kusuru %50'nin üzerinde ise mahkeme nafaka verilmemesine karar verebilecek. Önerilen düzenlemede nafaka maksimum beş yıl verilecek, süreyi aile mahkemesi belirleyecek. Çocuk yoksa en fazla bir yıl, var ise 3 ile 5 yıl arası. Peki beş yıl sonra mağduriyet devam ederse ne olacak buna da şöyle bir formül bulunmuş; devlet bir fon kuracak ve nafaka ödenmesi fondan devam edecek.

Genel başlıklarıyla yukarıda ifade ettiğimiz çerçeveyi kapsayan yeni paket saldırısına karşı kadınların örgütlü gücünü yaratarak mücadele edelim.

Bir YDK'lı

Irak'ta Gelişen Protestolar, Egemenlerin Korkulu Rüyası Oluyor

Irak'ta 1 Ekim'de milyonlarca işçi ve emekçi sokakları işgal ederek hayatı durma noktasına getiren eylemler gerçekleştirdiler. Bu eylemler Bağdat, Necef ve Basra başta olmak üzere birçok kente yayılarak sürmektedir.

Kitlelerin bu haklı ve meşru talepleri ekseninde kendiliğinden gelişen protesto eylemlerine Irak Hükümeti baskı ve zorbalıkla karşılık vererek 110 kişiyi katletti, binlercesini yaraladı ve tutukladı. Halka, baskı ve zor yöntemleriyle geri adım atacağını düşünen devlete, kitleler geri adım atmayan tersine daha güçlü bir şekilde karşı durarak ve mücadele ederek geri adım attırdı.

Protestolara vahşice saldıran devlet güçlerine karşı bir eylemcinin söylediği "artık korkacak bir şey kalmadı, çünkü kaybedecek bir şeyimiz yok" sözü kitlelerin moral ve iradesini anlatmaktadır.

Kitlelerin sokaklardan geri çekilmemesi, gösterdikleri kararlılık ve dirayet sonucunda devlet geri adım atmak zorunda kaldı ve eylemlerin beşinci günü bir açıklama yayınlarak reform programı uygulayacağını açıkladı. 17 maddelik bir reform paketi yayınlayan hükümet yetkilileri, yaşanan sorunların çözülmesi konusunda somut adımlar atılacağını söyledi. Reformlar yapılacağını ancak bunun hemen gerçekleştirilebilmesinin olanaklarının olmadığı belirtildi. Ancak daha önceki yıllarda da yaşanan ekonomik sıkıntılara karşı gerçekleştirilen protestolara karşı hükümet reformların yapılacağı sözünü vermiş, bunların hiçbirini yerine getirilmemişti. Bugün de çeşitli vaatlerle kitlelerin haklı ve meşru olan talepleri etkisizleştirilmeye çalışılmakta, oyalama taktikleri ile halk beklenti içerisinde sokularak

eylemler yatıştırılmaya çalışılmaktadır. Bir yandan vaatler verilip, eylemler söndürülmeye çalışılırken, diğer yandan yüzlerce kişi gözaltına alınarak tutuklanmıştır. Bu bile verilen bu "sözlerin" tamamen yalana dayalı bir oyalama politikası olduğunu göstermektedir.

Emperyalist güçlerin Ortadoğu üzerindeki hakimiyet politikaları bu coğrafyanın savaş ve yoksulluktan kurtu-

Dünyanın ilk beş büyük petrol üreticisi arasında yer alan Irak'ta petrol gelirleri yerli egemenler ve emperyalist tekeller tarafından gasp edilmektedir. BP, Shell ve Exxon Mobil gibi emperyalist tekeller Irak petrolrollerini kendi aralarında paylaşmış bulunmaktadırlar. Yerli işbirlikçiler ve uşaklar bu yağmadan pay alırken işçi ve emekçiler daha fazla işsizlik ve yoksulluğun pençesinde boğulmaktadır. Küçük bir azınlık olan egemen-

sokakları zapt ederek bu kötü gidişata dur demişlerdir. Bu eylemler ve benzerleri devamında geçtiğimiz yıl Irak Kürdistanı'nda da gerçekleşmiş, mevcut gerici yönetim yine benzer şekilde zor ve baskı yoluyla bu protestoları bastırmaya ve söndürmeye çalışmıştı.

Lakin kendiliğinden gerçekleşen bu hareketler devrimci ve komünist bir önderlikten yoksun olmalarından kaynaklı süreç içerisinde tekrardan söndürülmektedir. Egemenler kitlelerin biriken öfkesini kendilerine yedekleyebilmekte ve sistem içerisine kanalize etmektedirler. "Arap Baharı" denilen halk hareketleri bu duruma iyi birer örnek oluşturmaktadır. Bugün de Mukteda el Sadr vb. egemen sınıf temsilcilerinin bu protestolara destek vermesi hareketin sistem içerisinde tutulması ve pasifize edilmek istenmesinin somut ifadesidir.

Ancak tüm bunlara rağmen kitlelerin var olan durumdan rahatsızlık duymaları ve bunu sokaklarda güçlü protestolara çevirmeleri önemli ve anlamlıdır. Kendiliğinden gelişen bu hareketlerin devrimci önderliklerle ve esas olarak da sınıf bilinçli proletarya önderliğinde örgütlü bir güce dönüşmesi, egemen sınıfları ve onların efendisi emperyalist güçleri Irak'tan ve tüm Ortadoğu coğrafyasından silip atacak ve onları tarihin çöplüğüne gönderecektir.

Irak işçi ve emekçilerinin mevcut sorunlar etrafında birleşmeleri, emperyalistler ile Irak gerici rejiminin geçmişte de yapmaya çalıştığı -bugün yeniden gündeme getirdiği- mezhepsel, etnik farklılıklar üzerinden böl-parçala-yönet politikalarını boşa çıkaracak pratik adımlar atarak ve ortak düşmana karşı mücadeleyi geliştirmeleri önemlidir.

lamamasını engellemekte.

Dünyanın önemli petrol ve doğalgaz rezervlerine sahip Ortadoğu coğrafyası sürekli olarak emperyalistlerin iştahını kabartmakta ve bu alan üzerinde pazar dalaşları ve işgaller sürdürülmektedir. 11 Eylül sonrası ABD'nin BOP veya Genişletilmiş Ortadoğu projesi kapsamında Irak işgal edildi. Yaşanan işgal milyonlarca insanın katledilmesini ve yerinden ve yurtlarından sürülmesini beraberinde getirdi.

Irak'ta ABD işgali sonrası yaşanan yıkım ve talanın yaraları sarılmadığı gibi özellikle ekonomik sıkıntılar, işsizlik ve kamu hizmetlerinde yaşanan sorunlar had safhadadır.

Yaşanan emperyalist yağma ve talandan nemalanırken, geniş halk kitleleri daha fazla yoksullaşmakta ve bu enkazın altında kalmaktadır.

Yıllardır işsizlik ve ekonomik sorunlarla boğuşmak zorunda bırakılan işçi ve emekçiler artık bu durumu kabullenmeyeceklerini ve buna karşı mücadele edeceklerini net bir şekilde ifade etmektedirler. Kısa sürede bir çok kente yayılan isyan ve protestolar halkın nasıl bir öfke sarmalı içerisinde olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Bu durum aslında yeni bir olayda değildir; 2015-2018 yılları arasında Basra ve Necef başta olmak üzere bir çok ilde hükümet politikaları protesto edilmiş kitleler

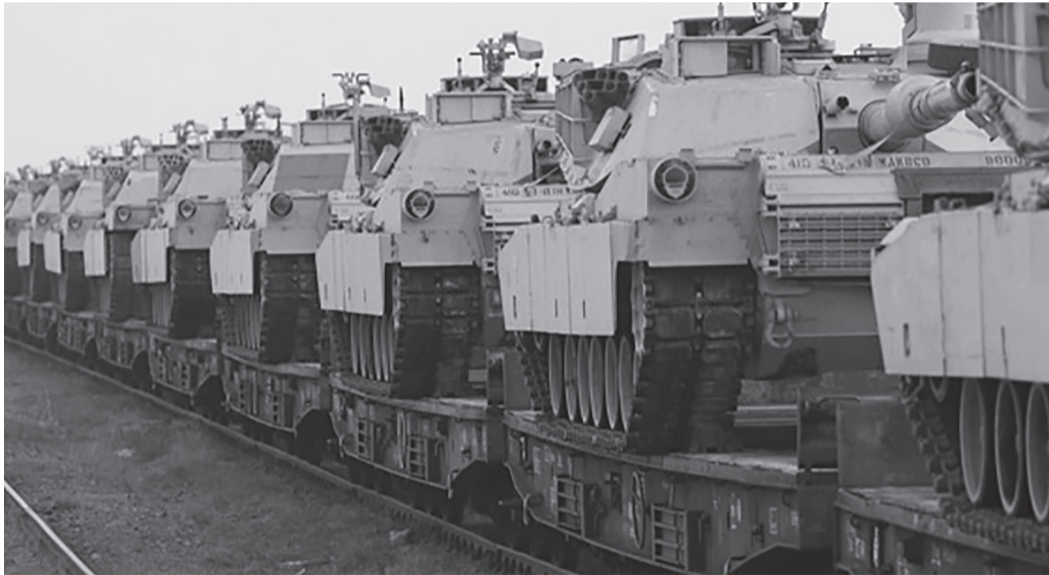
Emperyalist Rekabette Silahlanma Yarışı

Tarihsel bağlamda zor aracı olarak silah, sınıflı toplumla birlikte yeni bir boyut kazanmıştır. Silah kendini koruma-savunma ve avlanma aracı olmaktan çıkıp, maddi üretimin gelişmesine paralel özel mülkiyetin korunmasına, bir sınıfın diğer sınıf üzerinde tahakküm kurma aracına dönüşmüştür. Kapitalist sistemle birlikte silahlanma devasa bir boyuta ulaşmıştır. Kapitalist sermaye birikiminin artmasına paralel dünya pazarına açılma, sömürge alanları yaratma ihtiyacı silahlanmayı zorunlu kılan maddi zemindir. Bu zorunluluk, burjuva ideoloğu ekonomist Keynes tarafından “kapitalist ekonominin durgunluğu yerini sürekli bir savaş ekonomisine bırakmalıdır” şeklinde teorize etmiştir. Nazi faşizmi döneminde Alman sermayesinin sloganlarından birinin “tereyağı yerine tank” olması, silahlanmanın kapitalist sistem açısından ne anlama geldiğini yalın bir şekilde özetlemektedir.

Emperyalist kapitalist sermaye durmadan büyüyüp birikim sağlamadan, buna paralel yeni pazar alanları zaptetmeden yaşayamaz. Ancak bu pazarlar sonsuz değil, sınırlıdır. Bu sınırlı alanları ele geçirmek adına emperyalistler arasında çılgınca bir rekabet bu sistemin karakteristik özelliğidir. Ve bu rekabette ekonomik güç belirleyici olsa da onu destekleyecek askeri güç olmadan hakim güç olmak ve pazar alanına sahip olmak mümkün değildir. Özellikle emperyalistler arası güçler dengesinin değişmeye başladığı dönemlerde bu rekabet daha da keskinleşir ve askeri güç-silahlanma daha da önem kazanır. Bu sistemde pazar paylaşımı tamamlanmıştır ve bu paylaşım savaşlarla yapılmış, ekonomik ve askeri olarak gücü olan, hakim güç olmuştur. Ancak kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası gereği güç dengelerinde değişim yaşanır. Bu değişim başladığında ise pazarların paylaşımı yeniden gündeme gelir. Önceki paylaşımında az payı olan, lakin güçlenen emperyalist daha fazla pay istemeye başlar. Aslan payını almış olan fakat giderek zayıflayan emperyalist ise hakimiyetini korumak için tüm gücünü kullanır. Haliyle emperyalistler arası çelişkiler iyice keskinleşir ve bu çelişkilerin çözümü noktasında paylaşım savaşından başka seçenek kalmaz. Dolayısıyla ekonomik gücünü askeri gücü ile pekiştirmeyen bir emper-

yalistin hegemonya mücadelesinde “başarı” şansı imkansızdır. Yani emperyalist rekabette askeri güç-silahlanma gittikçe artan bir öneme sahiptir. Tam da bu sebeple silahlanma emperyalist rekabetin kaçınılmaz sonuçlarından biridir.

Rus ve Çin emperyalizmi, ABD hakimiyetindeki birçok pazara sızmakta, ekonomik, siyasi ve askeri nüfuzlarını geliştirmektedirler. Dünya hakimiyetini korumak isteyen ABD ise stratejisinin merkezine Rus ve Çin emperyalizmini geriletmeyi koymuştur. Zayıflamasına karşın hâlâ birçok alanda başat güç olmanın avantajıyla rakiplerine karşı ticari savaşlarında ekonomik yaptırımları devreye koy-

muştur. Lakin tüm bu yöntemler güçler dengesindeki değişimi durdurmaya yetmiyor. ABD zayıflamaya, Rusya ve Çin güçlenmeye devam ediyor. ABD'nin güç kaybı emperyalistler arası çelişkilere “çözüm” bulunmasını da zorlaştırmıştır. Haliyle emperyalistler arası güç mücadelesi hemen her alana sıçramış, çok da uzakta olmayan bir gelecekte yeniden paylaşım savaşı ihtimalini artırmıştır. Bu durum emperyalistlerin askeri güçlerine olan ihtiyacı da artırmaktadır.

Bu doğrultuda emperyalistler uzun vadede nihai kapışmaya hazırlanmak, orta ve kısa vade de rekabette elini güçlendirmek adına silahlanmayı her geçen gün artırmaktadırlar. Askeri güç olarak diğer emperyalistlerin önünde olan ABD aynı zamanda silahlanma harcamalarında da ilk sırada yer alıyor. 2018 yılında ABD emperyalizmi 650 milyar dolarla askeri harcamalarda açık ara birinci olmuştur. Kuşkusuz ki bunun tek nedeni silahlanma değildir. Savunma sanayinin ABD ekonomisi için payının

büyük olması da dikkate alınmalıdır. 2. Emperyalist paylaşım savaşından bu yana ABD'nin hakim güç olması ve bu gücünü korumak için askeri gücü önemli bir yere sahiptir. Yüzü aşkın ülkede bulunan binlerce askeri üssü, yüzbinlerce askeri ile ABD dünyayı ahtapot misali sararak dünya jandarmalığı yapmaktadır. Yarım asırlık dönemde hem rakiplerine hem de ezilen dünya halklarına kendi çıkarları için gerekli plan ve politikaları dayatmaktadır. Dolayısıyla bugün emperyalist dalaşın keskinleştiği süreçte ABD'nin askeri gücüne olan ihtiyacı da artmıştır. Diğer emperyalistlerin askeri teknolojilerindeki gelişmelere paralel, onların erişemeyeceği bir askeri güç olmaya çalışıyor. Silah sınır-

rını genişletmek istiyorlar. Ekonomik alandaki güce karşın askeri alandaki yetersizlik emperyalist rekabette etkinliklerini azaltıyor. Bu zayıflığını gidermek adına ABD'ye olan askeri bağımlılıklarını da azaltmaya çalışıyorlar. Bu doğrultuda bir yandan Fransa ve Almanya liderliğinde NATO'dan bir Avrupa ordusu kurmayı hedefliyor. Buna paralel askeri harcamalarını da artırıyorlar. Silahlanma yarışı emperyalistlerle sınırlı değildir. Yarı sömürge ve bağımlı kapitalist devletler de silahlanmaktadır. Örneğin Suudi Arabistan, Brezilya ve Hindistan gibi ülkelerin askeri harcamaları neredeyse Fransa ve Rusya gibi emperyalistleri yakalamıştır. TC'nin de aralarında bulunduğu bir çok yarı-sömürge devlet S-400 gibi gelişmiş silah sistemlerine erişmeye çalışıyor. Elbette ki emperyalistler hem silah sanayilerinin kâr oranlarını yükseltmek hem de rakiplerine karşı mücadelede bu ülkeleri etkin bir biçimde kullanmak maksadıyla silahlanmaya teşvik etmektedirler. Bu ülkeler emperyalizme bağımlılığı artırma pahasına, ezilen halkların yoksulluk, sefalet içinde yaşamasına rağmen milyar dolarları silaha yatırmaktadırlar. Yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist devletler Emperyalist rekabette daha fazla rol koparmak ve emperyalist sömürü ve talandan daha fazla pay almak adına efendilerinin bu teşviklerini büyük bir istekle yerine getiriyorlar.

landırma anlaşmalarından (ABD-Rusya arasında imzalanan orta menzillik füze üretimini sınırlayan gibi) çekilmesi, Uzay Komutanlığı kurması bu politikanın bir parçasıdır.

Hegemonya mücadelesinde 2018 yılında ABD'den sonra silah harcamalarına en çok pay ayıran emperyalist güç 250 milyar dolar ile Çin'dir. Çin yeni nesil füze, uçak sistemleri geliştirmektedir. Çin, ABD ile arasındaki askeri güç farkını kapatmak istemektedir. Ki bu noktada ciddi ilerleme kaydetmiş durumdadır. Bunu hem olası bir emperyalist savaşa hazır olma hem de ele geçirdiği pazarları koruma amacıyla zorunlu da görmektedir. ABD'nin askeri gücünü daha fazla öne çıkarmaya başlaması Çin açısından bu zorunluluğu artıran bir etkidir.

Diğer yandan silahlanma yarışında ABD ve Çin kadar Avrupalı emperyalistler ve Rusya da bu yarışın önemli bir parçasıdır. Avrupalı emperyalistler ABD'nin hegemonyasının gerilemesini fırsata çevirerek nüfuz alanla-

Empereyalist haydutlar ve işbirlikçileri ezilen dünya halklarını sömürerek elde ettikleri azami kârı, yine halka büyük acılar çecktirecek, kanını akıtacak, birbirine kırdırtacak savaş ve savaşlar için silahlanma yarışını gün geçtikçe büyütüyorlar. Kimi liberal, reformist çevreler “büyük kaygı” duydukları bu olguyu birkaç faşist ve “çılgin” liderin üzerine yıkarak sorunu özünden koparmaya çalışıyorlar. Yukarıda da vurguladığımız gibi bu olguyu-sorunu doğuran bizzat sömürücü sistemdir. Biz, her ne kadar silahlanmanın emperyalist rekabetteki görünümünü ele almış olsak da sorun başlı başına bir analizi gerekli kılacak derecede boyutludur. Dünya ezilen halkları açısından da en büyük tehditlerden biridir. Nitekim atom bombası gibi kitle imha silahları da yeni teknolojik gelişmelerle üretilmektedir. Bu kapitalist-emperyalist sistem altında yaşadığımız müddetçe halklar bu tehdidi yakından hissetmeye devam edecektir.

“Araştırma Yapmayanın Söz Hakkı Yoktur”

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Başkan Mao'nun başlık olarak kullandığımız sözünü duymayan veya bilmeyenimiz yoktur. Fakat bu sözün anlamı ve pratiğe uygulanışında, algılayış ve kavranılmasında ciddi farklılıklar vardır. Me-sele herkes tarafından bilindiği sanılan olgunun altı biraz eşelendiğinde farklı anlayış ve yaklaşımların ortaya çıkmasında düğümlenmektedir. Basit bir sorgulama ile "araştırma-inceleme nedir?" sorusuna vereceğimiz cevap konuya dair bakış açımızı ele verecektir. Büyük çoğunluğumuz Marksist klasikleri okumak, ideolojik olarak donanmak gibi cevaplar verecektir. Bu cevaplar yanlış değil fakat eksik-güdük cevaplardır. Mao yoldaşın bahsettiği araştırma-inceleme sadece MLM klasikleri okumak değildir.

Araştırma-incelemeye dair kavrayışımızı, içinden kopup geldiğimiz kapitalist toplumun üzerine çıkar-malıyız. Zira bilgi, bilgi edinme ve araştırma-inceleme de sınıfsal nite-liğe sahiptir. Marks ve Engels'in, Alman İdeolojisi'nde "Egemen sınıfın düşüncesi, bütün çağlarda egemen düşüncedir" vurgusu aynı zamanda egemen sınıfın bilgi üzerindeki tahakkümüne de bir vurgudur. Egemen sınıfın düşüncesinin toplumun tüm üyelerine kabul ettirilmesi tahakkümle gerçekleştirilir. Egemen sınıflar "bütün çağlarda" bilgiyi serbest bırakmamış, topluma bilinmesini istediği bilgileri aktarmıştır. Sınıflı toplumlarda bilgi, egemen sınıfların denetimi altında sömürücü düzenin aklanması, meşruluğunun topluma benimsetilmesi, ezilen sınıf ve kesimlerin tam itaati için en önemli araçlardan biri olagelmıştır. Kapitalist toplumda da aynı durum söz konusudur. Toplumun gerçeğin bilgisine

ulaşması bilinçli bir politika ile engellenmektedir. Bu engelleme yasaklarla olduğu kadar bilgi kirliliği ile de yapılıyor. Yalan-yanlış bilgi, çarpıtma, bir konu hakkında bilgi fazlalığı yaratma gibi yöntemlerle bilginin gerçeklikle bağı koparılarak bilgi olmaktan çıkarılmaktadır. Diğer yandan bu yöntemle toplumda sistemin istediği gerçeklik algısı yaratılmaktadır. Bu algıyla kalıpsal bir düşünüş tarzı yaratılıyor. Toplum gerçeğin bilgisine ulaşmadan uzaklaştırılıyor. Algı ile yönetim zeminini oluşturuluyor. Araştırma-inceleme, bilinci köreltilerek sunulan, aktarılan her bilginin doğruluğu, gerçekliği sorgulamadan kabul eden ve bu bilgiyi kullanan buna göre hareket eden bir toplum yaratılıyor. Bugün bilgi bilim, eğitim, öğretim, araştırma-inceleme kapsamında geniş kitleler özgülünde düşünülmediğinde bilmediğini bilmeyen, bildiğini sanan bir durumla karşı karşıyayız. Bunun devrimci saflara yansımalarının bariz örnekleri söz konusudur.

Her birimiz egemen sınıfların bu ideolojik saldırısına maruz kalmış durumdayız. Bunun yaratmış olduğu çarpık şekilleniş, alışkanlıkla mücadele ediyoruz. Konumuz özgülünde ise kapitalizmin yaratmış olduğu tahribattan kurtulmuş değiliz. Okumaya dahi ilgisizliğin olduğu bir durum söz konusu iken daha özgül ve özel bir alan olan araştırma-inceleme başlı başına tartışılması gereken bir konudur.

Araştırma-inceleme yapmak tek başına eldeki bütün kaynakları okumak değildir. Ondan önce bu okumanın neden ve niçin yapıldığına dair kavrayışın derinleşmesi gerekmektedir. Bu arada karşımıza çıkan ilk olgu öznel olan ile nesnel olan arasındaki çelişkidir. Bir çoğumuz MLM'yi incele-

mekten bahsederiz. Fakat çok azımız nesnel gerçeklikten hareketle, yani, teori ve pratiği birleştirme, toplumsal sorunları kavrama, pratik sorunlara çözüm bulma, politika üretme kavrayışı ile araştırma-incelemeye yönelir. Nesnel gerçeklikten, gerçeğin bilgisinden uzak bir araştırma inceleme pratiği öznelci bir pratiktir.

Teknolojinin gelişimi bilgiye ulaşımı da kolaylaştırmıştır. Bir tuşla dünyanın öbür ucunda ne olup bittiğini öğrenmenin mümkün olduğu çağdayız. Bilgiye ulaşmanın kolay olmasına karşın gerçeğin bilgisine ulaşmak da o kadar zorlaşmıştır. Ulaşılan bilginin niteliği, bu bilginin sorgulanmadan kabul edilmesi, hazır bilgi ile yetinilerek yeni bilginin üretilememesi gibi olgular gerçeğin bilgisine ulaşılmasını zorlaştırırken aynı zamanda öznelciliği de güçlendirmektedir. Popüler deyimle bilgi bolluğunun olduğu bir bilgi çağında yaşıyoruz fakat bilgisiz bırakılan bir toplumla karşı karşıyayız.

Ortaçağ karanlığında gerçeğin bilgisi doğrudan yasaklanıyordu. Dönemin egemen sınıfları, egemen ideoloji olan dinin sorgulanmasını istemiyor, bilimsel araştırmalar ve bu yönde materyalleri yakıyordu. Kapitalizmde egemen sınıflar ne bilimi ne de bilgiye ulaşmaya engizasyon mahkemeleri bir yasak uygulamıyor, tam tersine "serbest" bırakıyor. Kapitalizm, bilimi, bilgiyi, bilgiden üretilen yeni bilgiyi egemen ideolojinin süzgecinden geçirilerek geniş kesimlere ulaşmasını sağlıyor. Bilgi, çarpıtılarak, karşı tezle mahkum edilerek, eksik anlatılarak, laboratuvar ortamlarına sıkıştırılarak, dosyalarda saklanarak, bilgi kirliliği yaratılarak egemen ideolojiye zararsız hale getiriliyor. Halkın bilgiye, gerçeğin bilgisine ulaşması bu tarz yöntemlerle zorlaştırılıyor.

Günümüzde bu yöntemin en önemli araçlarından biri internet, diğeri popüler kültürün parçası olarak popüler bilgidir. Her ikisinin ortak noktası hazır bilginin hızlı bir şekilde tüketime sokulmasıdır. Bilgi sadece bilgi olarak aktarılmaktadır. "Neden?" sorusundan, dolayısıyla bilimsel niteliğinden arındırılan bir bilgi akışı söz konusudur. Burjuva medyanın tüm araçlarında aynı durum vuku bulmaktadır.

Bilgi aktarımı yapılırken aslında bilgi aktarımı yapılmamaktadır ya da bilgi aktarımı gerçeğin bilgisi gizlenerek yapılmaktadır. Böylece egemen sınıfların bilinmesini istediği bilgiye erişim sağlanmış olur diğer yandan bir konu hakkında her şey bilen ama özünde o konu hakkında bir şey bilmeyen, yüzeysel bilgiyle yetinen bir toplum yaratılmak istenir.

Popüler bilgi ya da sadece bilgi olarak bilgi aynı zamanda bir düşünüş tarzı oluşturur. Hazır bilgi ilk olarak bilginin kendisinin sorgulanmasının önüne geçer. Neden, niçin, nasıl, ne zaman, kim gibi bilgiyi derinleştiren sorgulamayı ortadan kaldırır. Mevcut bilgilerle yetinmeciliği geliştirerek araştırma-incelemenin niteliğini düşürür. Araştırma-inceleme adı altında hazır bilgiye yönlendirir. Tüm bunlarla birlikte düşünsel emeğin yerine düşünsel tembelliği koyar. Kapitalist tüketim çılgınlığının bir yansıması olarak bilgi de sürekli tüketim odaklı ulaşılan bir meta haline gelir. Amaç sosyal ortamlarda tüketilebilecek kişinin kendisini gerçekleştirebileceği bilgiye sahip olmaktır. Daha ilerisi söz konusu değildir.

En sık vurguladığımız sözlerden biri teori ve pratiğin birliği-uyumudur. Başka bir ifadeyle bilme ile yapma arasındaki diyalektik bağıdır. Bilmek salt bilgiye sahip olmak değildir, aynı zamanda pratiğe uygulama sorumluluğunu içerir. Edinilen bir bilgi devrimine bir katkı sunmuyorsa, pratik sorunları çözmüyorsa bilgi sahibi olmak bir anlam ifade etmez. Bilmenin veya bilginin eyleme dönüşmediği, Marksın vurgusuyla yorumlamanın değil esas olanın değiştirmek olduğu gerçeği terk edildiğinde bilmenin veya bilginin bir anlamı yoktur.

Burada öne çıkan olguların başında bilgi edinimi gelmektedir. Onlarca araç ve yöntemle bilgi edinmekteyiz. Pratik yaşamın kendisi dahi bilgi edinim kaynağıdır. Biz devrimciler bilgi edinim sürecini derinleştirmekle mükellefiz. Okumak, araştırmak, tartışmak, sorunlara çözüm aramak şeklindeki döngü her daim olmak zorundadır. Fakat mevcut pratiğe yansyanlar bunun tam tersi yönündedir.

Gerçeğin bilgisine ulaşmak –ki bu en basit çelişkide bile sanıldığı kadar kolay bir durum değildir- bir kavrayış, deneyimi, birikimi ve iradeyi gerekli kılan bir süreçtir. Bu kavrayış, deneyim ve birikimin oluşması, gerçeğin bilgisine ulaşma çabası ile mümkündür. Biz MLM'lerin birinci hedefi devrimin sorunlarından tutalım gündelik yaşamın sorunlarına kadar hemen her konuda nesnel gerçekliği yakalamak olmalıdır. Onlarca çelişkinin içinde baş çelişkiyi bulmanın başka yolu yoktur. Bunun tek yöntemi araştırma

inceleme yapmaktır. Canlı bir örnek olması açısından, sağ tasfiyeci hizibin Proletarya Partisi'ne bayrak açtığı süreçte kaçımız gerçeğin bilgisine göre hareket ettik? Süreci MLM düşüncü tarzıyla sorguladık ve tavrımızı buna göre belirledik?

İnanmaya dönük düşüncü tarzı MLM değildir. İdealist bir yöntemdir. Var olana, öne sürülene, rivayete, iddia edilene soruşturmadan inanmak, söyleyene olan güvenle ilgili değildir. Mesele, doğrudan yaşama, sorunlara, çözüm yöntemlerine dair MLM kavrayışıyla ilgilidir.

Hizip süreci göstermektedir ki salt okumak, araştırma-inceleme yapmak demek değildir. Yine göstermektedir ki yaptığımız bu okumaların öznel niteliği baskındır. Bugün ihtiyacımız olan Kuran'ın hatmedilmesi gibi, MLM klasiklerin hatmedilmesi değildir. Ezbercilik burjuva eğitim sisteminin kazandırdığı kötü alışkanlıklardan biridir ve aynı zamanda ezbercilik; hayata, topluma, toplumsal sorunlara, devrime bakış açısında da bir düşüncü tarzı oluşturmaktadır. Ezbercilik, her şeyden önce bütünsellikli düşünmeyi öldürmektedir. Herhangi bir bilginin ne anlam ifade ettiği salt kendisi ile açıklanamaz, bilginin aktarıldığı konunun bütünselliği içinde bir anlam ifade eder. Parça bütünden ayrı ele alındığında bütün ile birlikte parça da anlamsızlaşır. Araştırma-inceleme olarak verileri alt alta sıralamak bir yöntemdir. Aktarılan her bir veri bütünün parçası olarak bir bilgidir. Aktarılan verilerin bütün içerisinde

ne anlam ifade ettiği, ne yöne evrildiği şeklinde bir senteze girilmiyorsa aktarılan veri somuttan kopartılarak anlamsızlaştırılmış olur, sadece bir veri olarak kalır.

Devrimin sorunlarını çözmek, pratik mücadelenin önünü açmak, yeni politikalar üretmek isteyen araştırma-inceleme yapmak zorundadır. İktisadi, politik ve kültürel gelişmelere, toplumda yarattığı değişimlere paralel ciddi bir araştırma yapılmadan mücadele geliştirilemez. Eski yöntemlerle

yeni süreç aşılamaz. Bir semt veya fabrika çalışmasında elimizde o semtin ya da fabrikanın tahlili yoksa (örneğin semtin ekonomik durumundan politik sentezine, nüfusunun genel yapısından yaşam tarzına) yürütülen faaliyet ezber ve eski yöntemlerle yürütülüyor demektir. Özellikle hedef kitle olarak belirlediğimiz geniş yığınlardaki değişimleri incelemeyen bir politika üretilemez, üretilese de kitlelerle bütünleştirilip maddi güce dönüştürülemez.

Araştırma-inceleme demek "kişisel gelişim" demek değildir. Bireyin ideolojik donanımı ve politikada derinleşmesi elbette önemlidir fakat asıl önemli olan halkın, devrimin ve Proletarya Partisi'nin sorunlarıdır. Yaptığımız araştırma-inceleme buna hizmet etmiyorsa bu bakış açısı ile ele alınmıyorsa sırf Marksizmi okumak için "araştırma-inceleme" yapılmış olur.

Devrimciler toplum nazarında çok okumalarıyla bilinir, her şeyi bildikleri söylenir. Bunun karşılığı da vardır, özellikle '70'li yılların politize olmuş ortamında fakat bugün açısından durumun aynı olduğunu söylemek abartıya kaçmak olur. Araştırma-inceleme bir yana MLM'yi dergilerden öğrenen yüzeysel, kulaktan dolma bilgilerle yetinen bir durumla karşı karşıyayız. Marks'ın her konu hakkında yazıyorlar fakat hiçbir şey bilmiyorlar dediği Epikürosçularla bugünün devrimcileri arasında pek bir fark yoktur. Her şey-

MLM'nin öğretici gücüyle değil de burjuva ideolojinin etkilenimleriyle (kimlik siyaseti) ulaşmaya çalışılması-na tanık olmaktadır.

Bu bağlamda bir diğer önemli konu internet devrimciliğinin gelişmiş olmasıdır. Gelişen teknolojinin devrimin çıkarına kullanılması devrimci yaratıcılığın bir ifadesidir tersi ise devrimciliğin aşınması anlamına gelir.

Sosyal ilişkilerin sanallaşmasına paralel devrimci ilişkilerin ve faaliyetin sanallaşması söz konusudur. İnter-

netten faaliyet sürdürmekten tutalım, faaliyet alanlarındaki değişimleri internetten takip edip analiz etmeye kadar yaygınlaşan bir pratikten bahsediyoruz. Somut şartların somut tahlili internetten yapılamaz ancak doğrudan mücadelenin, faaliyet alanlarının içinde olmakla mümkün olur. İnternetten veriler toplamakla yapılan gerçeğin bilgisine ulaşmayı sağlamaz. Toplumsal yaşam ve ilişkiler dinamik ve değişkendir. Başkan Mao'nun deyimiyle "suda balık" olmayan toplumdaki bu değişkenliği sanal alemde yakalayamaz. Kitlelerden kitlelere öğretisini hayata geçirmenin yolu internet

değildir. Devrimciler, halkın içinde yaşayan, onların sıkıntılarını, dertlerini, acılarını, sevinçlerini, mutluluklarını, öfkelerini birlikte soluyarak onlarla bütünleşebilir.

Sınıf mücadelesi keskinleştikçe, tasfiyeci süreç veya yoğun saldırılar karşısında birey ve örgütsel bazda savrulmaların çokça yaşandığı bir sürecin içerisindeyiz. Bu görev ve sorumluluklarımızın daha bir arttığı anlamına geliyor. Sürecin ihtiyacına yanıt olmak, bu zor süreçten güçlenerek çıkmada, sınıf mücadelesini geliştirmede, Proletarya Partisi'nin kitlelerle sıkı bağlar kurmasında, görev ve sorumluluklarımızı aksatmadan yerine getirmede araştırma-incelemenin önemini kavrayalım. Araştırma-inceleme tarzımızı gözden geçirelim, yanlış ve eksiklerimizi düzeltelim. Mao yoldaşın sözüne atıfla daha fazla söz hakkına sahip olalım.

den 100 gram hesabıyla her konudan bir şeyler biliyoruz fakat aslında hiçbir şey bilmiyoruz. MLM'nin klasiklerden öğrenilmediği, edinilen bilgileri derinleştirilmediği, okuduklarını devrimci bir yere oturtulmadığı, bütünlü bağın kurulmadığı, yüzeysel bilgiyle yetinen, dolayısıyla devrimci mücadelenin sorunlarına çözüm üretmediği bir tablo var karşımızda. Devrimciliğin veya diyalektik düşüncenin kendisine aykırı olan bu durum ne yazık ki devrimci olarak görülmekte ve pratiğe geçirilmekte. Bu halin kaçınılmaz sonucu olarak sağ tasfiyeci hizip sürecinde gerçekliğin bilgisine ulaşmak ve ona göre tavır belirlemek yerine inanmaya dayalı düşüncü tarzıyla refleks gösterilmiştir. Yine bu halin kaçınılmaz sonucu olarak "burjuva aydınların" liberal düşünceleri ve kullandıkları kavramları hiçbir sorguya tabi tutulmadan dilimize pelesenk oluyor. Bugün "yeni, yeni, yeni" diye ortaya çıkanların gerçeğin bilgisine,

Yaşama Anlam Kazandıranlara...

Gerilla yaşamı, sivil yaşamın aksine büyük bir derinliğe sahiptir. Sivil yaşamdaki olay ve olguları gününbirlik ele alış tarzına gerilla yaşamında yer yoktur. Bunun sebebi, yaşamın örgütlenme biçiminde ve çelişkilerin ele alınışında gizlidir. Savaşın nesnel gerçekliği içerisinde şekillenen yaşam ve ölüm diyalektiği maddi yaşama yön verir. Böyle bir durumda gerçekleşen duygu, düşünce ve bilinç farklılık gösterir. Savaşın ayrıntılarda kazanılacağı bilgisi pratiğin koşulu olur. Bu nedenle yaşamın ayrıntılarına girerek yüzeysellikten sıyrılır ve bu derinliği yakalamaya başlarsınız. Okyanusun yüzeyinde kulaç atmaya çalışmak yerine suya dalıp dipte birikenlerle bağ kurmak gibidir bu. Yoldaşlarla kurulan ilişkiden, eylem çalışmalarına kadar savaş gerçekliğinden bağımsız olmayan tersine onun ikliminde şekillenen her şeyde bu böyledir.

Bunun içinde yoldaşlarla kurulan ilişkinin ayrı bir yeri vardır. Duyguların en çok devreye girdiği zamanlardır bu zamanlar. Paylaşımın, üretimin ve böylece bir savaşa ortak olmanın derinliği yoldaşlığı farklı bir kulvara taşır ve savaş ikliminin sertliği içerisinde duygular daha çok anlam kazanır. Söz konusu olan, "aynı yola baş koymuşluk" olunca şehitlik olgusu da ayrı bir değeri ifade eder. Düşünsel boyutla yani devrimci istek ve çabayla çevrelenen duygular değeri oluşturur. Duyduğunuz acı ve öfke, yaşanan pratikten çıkarttığınız derslere karışır. Şehitliği anlamlandıran da bu olur. Büyük bir acı da olsa hissettiğiniz, yaşama daha bağlı hale gelirsiniz. Şehitlik olgusu, bunun için bir değeri ama yüce bir değeri ifade eder.

Yurdal, Ünal ve Sefkan yoldaşlar, düşman mevzilerine akan öfkemiz oldular. Yaşam, içinde bir dönüşüm barındırıyorsa anlamlıdır. Dönüştürmüyor, devrimcileştirmiyorsa sıradanlaşıyor, yüzeyselleşiyor demektir. Ölümün en çok hissedildiği noktada yaşama anlam vermenin yani daha çok devrimcileşmenin yoluna girdiler. İlk kez kleşin tetiğine dokunulduğunda, dürbün ilk kez gözle götüldüğünde duyulan heyecanla birlikte

aştılar dağları, tepeleri ve zorlukları. Girdikleri yolda, zorluklar ve engeller güçlüydü. Ama mücadele ve savaş azimleri daha da güçlüydü. Bu gücü, taşıdıkları isimlerden aldılar ve güç, Muharrem yoldaştan Yurdal yoldaşa akanlardı, çoğalarak sürüyordu akıntı.

GERİLLANIN ÖĞRETMENLERİ OLAN ŞEHİT YOLDAŞLAR

Gerilla yaşamının her bir ayrıntısında öğrenme büyük bir yer kaplar. Bilinen, duyulan, gözlemlenen, deneyimlenen her şey savaş süzgecinden geçirilir. Doğrular ve yanlışlar ayrılır birbirinden. Tüm çelişkiler savaş

gerçekliğinde bilendiğinden keskinleşir ve böyle çözümlenir. Doğruyla yanlışın arasında bir şey bulunamaz bunun için. Bu ayırım yapılar, doğrular pratikleştirildiği oranda öğrenme sağlanır.

Ama çelişkinin en keskin anında, yaşamla ölümün burun buruna olduğu bir pusuda silahın tetiğine hareket kazandırarak ölüme can veren şehit yoldaşlar en büyük öğretmenimizdir. Çünkü onların pratiği; durağan bir andan çok daha fazlasıdır. Zaten bunun için hissettiklerimiz bir yoldaşa duyduğumuz özlemden ve yaralarımızın acısından çok daha fazlasıdır. Bilginin sırrını içinde taşıyan pratiklerden öğrenmenin heyecanıdır söz konusu olan.

Ünal yoldaşı gençlik faaliyeti içerisinde

de tanıyanlar onu hep sırtında çantasıyla, ya bir yerlerden gelirken ya da bir yerlere giderken hatırlar. Böyle bir faaliyet koşturmanın, yolculuğun bol olduğu bir faaliyettir. İşin içinde bir de düşman gerçekliği olunca onun sözleriyle "seyyar olmak gerekir." Ünal yoldaştan bir çantanın içine devrimci düşünceleri doldurup sırtlanmanın ne anlama geldiğini öğrenmeliyiz.

Komsomolcular için parti olgusu her zaman canlı tutulması gereken bir yerde durur. Her şeyden önce partinin ideolojik, siyasal çizgisi; dönem politikaları vs. sürekli olarak güncellenme gerekliliği taşır. Bu biraz da gençliğe özgül olan bir şeydir ama

barındırır. Tıkanma noktaları, dönemeçler ve gelişim sancıları yaşanır. Hepsin de onlarca sorun yüklüdür. Devrimciliğin başladığı nokta da buralar olur. Kaçmak, uzaklaşmak yerine herkesin kendi durduğu noktadan sorunların üzerine yürümesi gerekir. İşte böylesi koşullar içerisinde şekillenen bir faaliyetin, komsomol faaliyetinin mimarlarından Ünal yoldaş.

"Silahların eleştirel gücü" denklemi; savaş ve savaşçı, düşman ve düşman gerçekliği, ordu ve halk gibi daha birçok "bilinmeyen"le kuruludur. "Bilinmeyen"leri bulmanın, denklemi çözmenin yolu partiden; partinin ideolojisinden, siyasal çizgisinden geçer.

Bu nedenle gerilla savaşının her adımında parti vardır. Ünal yoldaş, böyle bir şekillenişin yaşamsallaşmasında görevleriyle bize bunları öğreten bir yoldaştır. Eğer böyle olmasaydı ne bizimle yürüttüğü uzun tartışmalara anlam verebilirdik ne de ortaya konan emeğe.

Yaşam, değer yaratabildiği oranda anlam kazanır ve Ünal yoldaş da öyle yapmıştır; değer yarattıkça yaşama anlam kazandırmış ve böylece ölüm çaresiz kalmıştır yaşamın anlamı karşısında. Şimdi geriye dönüp baktığımızda aklımızda kalanlar da bir çırpıda unutulabilecek türden anılardan

çok daha fazlasıdır. Bazen bir sözde, türküde, bazen bir pratikte; bazen kampta, noktada, bazen de bir köyde ne için yaşadığını tanımlamaktır onların anılarını hatırlamak. Ünal yoldaş, bize yaşama nedeninin güzel bir ölme nedeni olduğunu da öğreten bir yoldaştır.

AYAK İZLERİ SİLİNMEYEN YOLDAŞLARA...

Her ayrılıkta yarım bırakılmış bir şeyler vardır. Şehit yoldaşlarındakineyse daha çok şey vardır. Sohbetler en koyu halinde bırakılmıştır; propaganda konuşması eksik, eylem keşfi yarım kalmıştır. Nasıl anlatmalı, ayrılığın bilincimizde yarattıklarını? Ayrılık, hiçbir sözcüğün ifade edemeyeceği noktada anlam buluyorsa; onu ortadan kaldırmak da yarım bırakılanları tamamlamakla olur. Duyguya yön

Komsomol faaliyeti de her faaliyet alanı gibi içerisinde birçok zorlukları

vermek, şekillendirmek, devrimcileştirmek; düşleri yaşama taşımak gerekir. Devrim bilinci damarlarda akmaya başlamışsa bir kere geri dönüş de yok demektir. Ya kesip atarsınız vücudunuzun bir parçasını ve sakat kalırsınız ya da ona layık bir yaşam sürersiniz. Devrimciliğe layık yaşayan bir yoldaştan ne öğrendik biz?

Biz Yurdal yoldaştan işlere sarılmasını öğrendik. Ne bir dönem partiye kurulamayan ilişkileri ne hapisane koşulları ne de gerillaya özgü zorluklar onun pratiğinin önüne geçmişti. Hiçbir koşul bahane olup geçmedi görevlerin, ilkelerin önüne. Bu bir yaşam kuralıydı. Yurdal yoldaş, henüz Hakan olarak komsomol faaliyeti içerisindeyken de bu böyleydi. Gençliğin legal toplantılarında, illegal randevularında, militan eylemlerinde, Hakan yoldaş pratiğiyle en önlereydi. Karadeniz'de çay toplarken emek sürecine girmenin önemini anlatan da yine Hakan yoldaştı.

Komsomolcular, biraz da genç olmanın verdiği heyecanla gerillaya ait olan her şeye büyük bir ilgi duyar. Yayınlanan videolar, yazılar tekrar tekrar izlenir, okunur. Ama en önemlisi fırsat bulunan her anda gerillaya gitme isteğine dair bir şeyler açık edilir. Legal koşullarda bu fırsat oldukça az olsa da illegal bir ortam mutlaka yakalanırdı. Aklın, yüreğin gerillaya aktığı bir zamandayken o illegal ortam yakalanır. Bu zamanlarda sözcükler tek bir kapıya, gerillaya çıkar. Çünkü gerilla öyle bir coşku yaratır insanda. Hakan yoldaş artık gerillaya katılacağına bilgisinde, o coşkunun zirvesindeydi. O zamandan sonra kim durdurabilir onu? Yurdal yoldaş kendine yüzleşmenin ve bunu aşmanın önemli adımlarını attı gerillada. Komutan olmanın getirmiş olduğu görevlere sarılarak daha çok yaptı bunları. Onun pratiği sayesinde adımlarımızı daha sağlam bastık yere, daha büyük bir inançla taşıdık silahımızı. Yurdal yoldaş, devrimci samimiyeti ve görevlere olan yaklaşımıyla yaptı bunu. Yalnızca birilerine has kişisel özellikler değildi bunlar, devrimciliğin kişilikteki karşılıklarıydı. Yurdal yoldaş bu kişiliği yaşamsallaştıran bir yoldaştı.

Gerillada eylem grupları, faaliyet grupları yani herkes görevler için sık sık ayrılır; askeri düzen içerisinde, kalanlar gidenleri alkışlarla uğurlar. Her grup diğerlerinden gelecek iyi haberleri bekler. Bazen farklı alanlardaki yoldaşlardan gelen küçük bir haber bile büyük bir mutluluk verir. Anılar hep tazedir hafızalarda onun için. Yoldaş özlemidir yaşanan. Şimdi vedalaştığımız güne geri gidiyoruz.

Kalabalık olan grup içerisinde yeni bir alan faaliyeti için ayrılacağız. Akıllarda herkesi bekleyen görevler var. Yoldaşlarla o senenin son sohbetleri yapılıyor. Hep eksik kalacağını bilsek de yine de bir şeyleri daha söylemek, bu sohbet faslını biraz daha uzatmak istiyoruz. Ama çıkış saati geliyor ve "sessiz alkışlarla" noktadan çıkıyoruz. Yurdal yoldaşın "iyi bir gerilla olun"-cümlesini unutmadan.

BİLİNÇ NASIL DEVRİMCİLEŞİR, İRADE NASIL ÇELİKLEŞİR SEFKAN YOLDAŞ?

Bazıları vardır, büyük bir "gürültü"-den ibarettir yaşamları. Gürültünün

yarattığı kaosta kimse bir şeyin ayırımını yapamaz. Söz, eylem hepsi birbirine girer. Sefkan yoldaş "gürültü" yapmadan yürüyenlerdendi. Şekillendiği maddi yaşam onu böyle devrimcileştirmişti. Devrimci bir aile yaşamından, devrimci mahallelerden bir devrimci örgüte taşınmıştı yaşamı. Özgüç adını da yine bir devrimciden almıştı. Mahallelerde dağıtılan bildirimlerde, yapılan yazılmalarda, kurulan barikatlardaydı Özgüç yoldaş. Bunun için şehir eylemlerinin en önünde yer alanlardan biri olurdu.

Ankara; faşizmin, bürokrasinin başkenti olarak anılır ama bunun yanında bir de yoksul, emekçi mahalleleri vardır. Küçük penceresinden manzaranın seyredildiği iç içe girmiş gecekondu ya da gecekonduyan devşirme binalar... Yani şehrin merkezinde hıncahınç dolu otobüs duraklarında bekleyenlerin mahalleleri... Özgüç yoldaşın otobüs kuyruğunu görünce sinirlenmeleri, "aslında işgal edeceksin" deyip planlar yapmaları günlük şeylerdendi. Soran gözlerle etrafını seyredişleri birazdan birisiyle kavga edecekmis havası verirdi herkese. Bazen gerçekten kendini kontrol edemez o beklenen kavga sahneleri gerçekte olurdu. Sonra sakinleşerek olayı anlatır ve gerçekten de haklı olduğu

yanlar olurdu.

Özgüç yoldaş böyle bir şehirde devrimci olmuştu ve yine esasta bu mahallelerde faaliyet yürütmüştü. Her anında düşmana yönelen öfkesiyle güçlendirmişti savaşıma isteğini. Hacettepe Üniversitesi'nde geçirdiği öğrencilik yılları, okuldan atılış süreci, mahallelerde yürütülen devrimci faaliyetler Özgüç yoldaşın bıkmadan anlattığı zamanlardı. Ama hepsinde ortak olan çevresiyle kurduğu ilişkilenmesiydi. Bir kez görenin bile mutlaka aklında bir şeyler bırakırdı Özgüç yoldaş. Bunun içindir ki; genel seçimlerde ilk kez "boykot" yapılma-

nerede bütünü devrimci marşları ezberle bilir ve her seferinde 'ısrar' beklemeden tersine heyecanla baştan olurdu. Özgüç yoldaş bu özelliğini gerillada da sürdürdü.

Gerilla kime denir, gerilla nasıl olunur yoldaş? Sefkan yoldaş ölümü kucaklarkenki duruşuyla verdi cevabını. Her şeyden önce zafer kazandığını sandığı anda düşmanı yenene gerilla denir. Yani her şeyden önce insan, bilincinde gerilla olurdu. Parti on yıllardır ne yaptıysa onu yaptı Sefkan yoldaş. Bir şekillenişin, bir kültürün, bir ideolojinin yansımasıydı yaşanan. Partinin adımlarını takip eden birisi ne yaparsa onu yaptı. Fazlası değildi, özel bir kahramanlık da değildi onunki. Sorabilsek şimdi ona nasıl anlatabilirdi süslü cümlelerle?

2015 askeri eğitimlerinde "askerin cümleleri sade ve net olacak" diyordu komutan yoldaş. Devrimci özün biçimsel karşılıklarıysa cümleler, devrimci öz neydi? Bir gerillanın yaşam ilkeleriydi devrimci öz. Yaşam, sade ve net olmalıydı ve bir gerillanın şahadeti de yaşamı gibi sade ama net olmalıydı.

YOLDAŞLARIN ARDINDAN...

Yoldaşların şahadetinin ardından Bölge Komutanlığı "insana ait olan bütün duygular" diyordu. Evet, insana ait olan bütün duygularla karşılıklı şahadetinizi. Acıyla ve özlemle pişen devrimci bilincimizle andık her birinizi. Anlatamadığımız ve hatta tarif bile edemediğimiz bir öfke sarmalının içinde hatırladık anılarınızı. Aynı partikalarda nasıl yürüdüğümüzü, kampalarda neler yaptığınızı, köylülere ne anlattığınızı hatırladık. Yorulmadan ve sıkılmadan düşünün kurduğunuz yaşamlara daldık.

Zıtların birliğinde, yani yaptıklarınızda ve henüz yapamadıklarınızda aradık çözümün yollarını ve orda bulduk ölümsüzlük iksirini. Birer yudum alıp her birimiz, kuşandık silahımızı. Yüreğimizde sizden ve sizden öncekilerden kalanlarla bilincimizi tazeledik. Savaşa ve savaşın gereklerine ayarladık saatimizi. Uçurumlar ve engeller korkutmadı bizi. Her adımda biraz daha güç gelen ayaklarımızın altından kayıp gitti patikalar. Göz, gez ve arpacığın muhteşem uyumunda hedefi vurduk. Çünkü sizin şahadetinizle biz, bir kez daha ölümü yenmesini bildik.

Ölenlerin adını unutuyoruz: Ünal, Sefkan, Yurdal...

Bir Partizan

Devrimci yaşamın belki de her alanında ortak bir 'sorun' olur türkü söylemek. Hele de ilk başlatan olmak ve tek söylemek. Ama Özgüç yoldaş,

Proleter Devrimler Çağının Şafağı: Ekim Devrimi

Feodalizmden kapitalizme geçiş, insanlığın daha azgınca bir sömürüyle yüz yüze gelmesini de beraberinde getirmişti. Ancak kapitalizm daha ortaya çıktığı andan itibaren, kendi mezar kazıcısını da beraberinde yaratmıştı: Proletaryayı, yani tarihin bu en son sınıfını! Sömürünün derinleşmesi, dizginsiz bir hal alması, açlığın yoksulluğun, sefalet ve salgın hastalıkların pençesinde olan işçi sınıfının çetin bir mücadeleye girişmesini de beraberinde getirmişti. İşçi sınıfının bu amansız mücadelesi, ilk büyük kazanımını, Paris proletaryasının kısa süreli iktidarı Paris Komünü'yle elde edecekti.

Paris Komünü, Alman-Fransız gericiilerinin ortak saldırısı sonucu, 100 bin emekçinin vahşi biçimde katledilmesiyle dağıtılacaktı. Ezilenlerin özgürlük mücadelesini boğmak, yeniden ortaya çıkışlarını engellemek için ortalığı tam bir kan denizine çevirmişti gerici güçler. Kan denizinin içinde sağ kalan komünarlardan E. Pottier o anı Enternasyonal şiiirinde şöyle dile getirecekti: "Bu kan denizinin ufkundan/ Kızıl bir güneş doğacak..."

Ve Paris Komünü'nün kanlı bir biçimde dağıtılmasından tam 46 yıl sonra, zulmü alt etmek için yola çıkanlar yeniden iktidarı ele geçirecekler, güneş bir kez daha tüm görkemiyle doğacaktı. Bu güneş, Avrupa proletaryasının 18. ve 19. yüzyıllarda yükselttiği çetin mücadelelerin, proletaryanın lehine değişmesinin adı olan Ekim Devrimi idi. Çarlık Rusya'sı emekçilerinin, Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti rehberliğinde, 25 Ekim 1917'de gerçekleştirdiği bu devrim, dünya halklarına umut olmuş, ezilenlerin kurtuluşlarının kendi ellerinde olduğunun somut mesajını vermişti.

Ekim Devrimi, insanlığın lehine çok sayıda kazanımı da beraberinde getirmişti. Rusya'da devrimden önce

Ruslar dışında hiçbir ulusun en küçük bir ulusal hakkı yoktu. Milyonlarca işçi ve köylü "Halklar Hapishanesi" olarak adlandırılan Rusya'da, açlık ve yoksulluğa mahkum ölesiye çalıştırılıyor, Çar'a isyan etmek ise, çoğunlukla ölümle cezalandırılmak olarak sonuçlanıyordu. İşte Ekim Devrimi Rusya'daki emekçilerin bu tutsaklık koşullarını, onları tutsak kılan zincirleri parçalamış, özgürlüğe, insanca yaşa-

maya, ilerlemeye giden yolu açmıştı.

EKONOMİ VE EĞİTİMDE DEVRİM

Ekim Devrimi, kapitalizmin, insan emeği üzerinden maliyet ve pazar hesabının zincirlerini de parçalamış, sermayenin yine insan emeği üzerinden hesabını yaptığı kâr hırsına büyük bir darbe indirmişti. İnsan emeğinin engelsiz gelişimini esas alan planlı ekonomi politikaları hedefinden sapmadan uygulanmış, bu uygulamanın sonucu olan başarılarla her yıl yeni başarılar eklenmiştir. Devrimden sonra Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) adını alan ülkede, 1928 Ekim'inde başlayan Birinci 5 Yıllık Plan, hedefine 4 yıl 3 ayda ulaşmıştı.

1929 yılında ortaya çıkan ve de en çok ABD ve Batı Avrupa'da hissedilen "Büyük Buhran" döneminden ise,

SSCB neredeyse hiç etkilenmemiş, büyüme devam etmişti. Ekim Devrimi'nin en önemli kazanımlarından biri de eğitim alanında yaşanmıştı. Çarlık Rusya'sında okuma yazma bilmeyenlerin oranı %76 civarındaydı. Devrimden sonraki yıllarda başlatılan eğitim seferberliğinin sonucunda, 1934 yılında okuma-yazma bilmeyenlerin oranı % 10'a düşmüş, Çarlık Rusya'sında 91 olan yüksek okul sayı-

egemen sınıflar özellikle Avrupa'da, Mussolini, Hitler gibi faşist kişilikleri iş başına getirmiş, tüm Avrupa'da faşizm kol gezmeye başlamıştı. Gerçekten Sovyetler'i yıkmak için geliştirilen ancak, dünyayı II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na götüren, milyonlarca insanın yaşamına mal olan bu süreçten büyük bir güçle, muazzam bir zafarla çıkan ise bir kez daha Sovyetler ve de savaşta yazdığı kahramanlık destanlarıyla, Sovyet Kızıl Ordusu olmuştur.

Ekim Devrimi'nin kazanımları, buna bağlı olarak da, Sovyetler'deki yükseliş, Stalin'in 23 Haziran 1953'teki ölümüne kadar sürdü. Bundan sonraki yıllarda, 1956'da gerçekleştirilen SBKP 20. Kongresi'nde Kruşçev revizyonizminin iktidarı ele geçirmesiyle birlikte, Sovyetler Birliği modern revizyonizmin güzergahına girecekti. Sovyetler'de ortaya çıkan "yeni burjuvazi", 1990'ların başındaki büyük çöküşe götüren yolun taşlarını döşemeye başlayacaktı. Bu süreçte Sovyetler Birliği sosyal emperyalist

bir güce dönüşecek, aslında çöken de bu sosyal emperyalist güç olacaktır. Sovyetler ve etki alanındaki Doğu Bloku ülkelerindeki çöküşle birlikte, batılı emperyalist güçler ve de onların ideologları "sosyalizm çöktü" propagandasına hız vereceklerdi. Bu süreç devrim mücadelelerine dönük hızlı bir tasfiye sürecini de tetikleyecek, devrimci olma iddiasındaki birçok parti ve hareket, Yeni Dünya Düzeni vb. adlarla lanse edilen sürecin etkisine kapılıp, sistemin dümen suyuна girecekti. Ancak emperyalizmin içine girdiği krize paralel günümüzde yaşanan gelişmeler, sosyalizmin tüm ihtişamıyla halklara umut olmayı sürdürdüğünü göstermektedir. Ekim Devrimi ise, 102. yılında bu umuda giden yolu aydınlatmaya devam ediyor.

KAHRAMANLIK DESTANLARI İLE KIZIL ORDU

Ekim Devrimi'nin, emperyalizm çağının başlarındaki bu büyük başarısı, batılı güçlerin yüreklerinde, daha devrimin başından itibaren büyük korkular yaratmakta gecikmemişti. Devrimin, özellikle de hemen yanı başındaki Doğu Avrupa'da büyük etkiler yaratması, çok sayıda devrim denemesinin gündeme gelmesi, bu güçleri "önlemler" almaya itmişti. Böylece SSCB etrafında emperyalist bir kuşatma yaratılmaya çalışılmış, aynı zamanda SSCB içindeki gerici güç kalıntıları beslenerek, Sovyetler hem içerden hem de dışardan çöktürilmeye çalışılmıştı. Aynı dönemde emperyalizmin krizi de derinleşmeye başlamış, bunun ürünü olarak da

bir güce dönüşecek, aslında çöken de bu sosyal emperyalist güç olacaktır. Sovyetler ve etki alanındaki Doğu Bloku ülkelerindeki çöküşle birlikte, batılı emperyalist güçler ve de onların ideologları "sosyalizm çöktü" propagandasına hız vereceklerdi. Bu süreç devrim mücadelelerine dönük hızlı bir tasfiye sürecini de tetikleyecek, devrimci olma iddiasındaki birçok parti ve hareket, Yeni Dünya Düzeni vb. adlarla lanse edilen sürecin etkisine kapılıp, sistemin dümen suyuна girecekti. Ancak emperyalizmin içine girdiği krize paralel günümüzde yaşanan gelişmeler, sosyalizmin tüm ihtişamıyla halklara umut olmayı sürdürdüğünü göstermektedir. Ekim Devrimi ise, 102. yılında bu umuda giden yolu aydınlatmaya devam ediyor.

***Haberin başlangıcı 24. sayfadadır**

belgeselin gösterimi gerçekleştirildi.

Gösterimin ardından kitle, etkinliği "Orhan Bakır ölümsüzdür" sloganları ile noktaladı.

'ARMENAK, PARAMAZ KIZILBAŞ'TA YAŞADI!'

Gösterimini Yeni Demokrat Gençlik'in yaptığı "Alında Kılıç Yarası Armenak/Orhan Bakır" belgeseli İstanbul'da Divriği Kültür Derneği'nde izleyiciyle buluştu. 90 dakikalık film gösteriminin ardından Grup İsyan Ateşi ezgileriyle sahne aldı.

5 yıllık bir çalışmanın ürünü olan Mayıs Kolektif imzalı belgesel 5 Ekim'deki Avrupa galasının ardından İstanbul'da gösterildi. Filmin gösteriminden önce devrim ve komünizm davası şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) ve YDG tarafından konuşmalar yapıldı. PŞTA adına yapılan konuşmada, Orhan Bakır'ın bıraktığı değerlerin bugün yoldaşları tarafından sahiplenilmesinin önemli olduğu vurgulandı.

'PROLETARYA PARTİSİ'NİN BİR ÜYESİ; ARMENAK'

YDG temsilcisi yaptığı konuşmada Armenak'ın Ermeni soykırımının ardından kendini "gizlemek" zorunda kalan pek çok aile için bir uyanışı temsil ettiğine değinirken "O Proletarya Partisi'nin bir üyesi ve kadrosudur. O, kimi zaman TARIŞ İplik Fabrikası'nın direnişinin örgütlenmesinde, kimi zaman askeri bir eylemdir. O'nun yaşamını en yalın haliyle ifade etmek gerekirse yiğit bir komünist, kararlı, sevilen ve

unutulmayan bir kişiliktir.

'DERSİM'İN ALİ AĞASI'

Faaliyet yürüttüğü bölgenin Ali Ağa'sı olan Armenak, insanların gönlünde yer etmiş bir Partizandır. Köylüler, Armenak şehit düştükten sonra, yattığı yatağa kimseyi yatırmayacak kadar çok sevmişlerdir. Öyle ki yaşlı bir köylü "Ero sen öleceğine, benim oğlum

öleydi" diyecek kadar, evlatlarından çok sevmiştir Armenak'ı. Kuşkusuz bu sevgide Armenak'ın kitlelerle kurduğu diyalogun etkisi tartışılmazdır. Dürüst, sıcakkanlı, atik, insan sever bir kişiliğinin yanısıra bölge halkının sorunlarıyla da ilgilenmesi devletin köylüler üzerinde uyguladığı baskılara karşı tavır koyan ve hesap sorucu özelliği de kitlelerle kısa sürede kaynaşmasını sağlamıştır" ifadeleri kullanıldı.

90 dakika süren film salondaki izleyicilerin beğenisini kazandı. Filmin gösteriminin ardından Armenak'ın yoldaşlarından İbrahim Ekinci ve Agos Gazetesi Ermenice Editörü Pakrat Estukyan tarafından konuşmalar yapıldı.

Estukyan yaptığı konuşmada Armenak'ın bugün Rojava'daki direnişte yaşadığına değinirken, "Armenak, Kobane'de hayatını kaybeden Suphi Nejat Ağırnaslı'da yani aldığı isimle Paramaz Kızılbaş'ta yaşadı" ifadelerini kullandı.

İbrahim Ekinci ise belgeselin uzun ve meşakkatli bir emeğin olduğuna değinirken dönemlerin değişeceğini fakat insanlık değerlerinin her zaman sahiplenileceğine değindi.

Etkinlik Grup İsyan Ateşi'nin sahnede seslendirdiği Ermenice ve Türkçe ezgilerle sonlandırıldı.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Özgür Kemal Karabulut: 1989 yılında TKP/ML'nin düşünceleri ile tanışır. Kısa sürede TMLGB içerisinde örgütlenerek 1992'de profesyonel faaliyete katılır. İstanbul TMLGB faaliyetinde çeşitli düzeylerde sorumluluk alır. 1995'de tutuklanır, işkencehanelerde ve zindanda da aynı direniş geleneğini sürdürür. 1996 yılında hapishaneden çıktığında gerilla alanında mücadelesine devam eder. Artık Karadeniz dağlarında gerillanın "Bakış"ı olmuştur. O, iyi bir eylemci, iyi bir örgütçü, yorulmak bilmeyen bir devrim hamalidir. Kendisine verilen görevleri nerede ve ne olursa olsun

gücü yettiğince yerine getirir, onun için görevin büyüğü küçüğü yoktur. Karadeniz'de şehirde ve kırdaki TKP/ML'nin imzasının olduğu birçok eylemde yer alan korkusuz bir militandır. Mücadeleye atıldığı günden şehit düştüğü tarihe kadarki yaşamı tüm yeteneklerini mücadele için kullanma ve geliştirme çabasına tanıklıktır. 20 Ekim 1997'de aldığı bir görevi yerine getirirken Amasya'nın Taşova ilçesinde alçakça ihbar edilerek bir yoldaş ile birlikte kuşatılır. Düşmanın "teslim ol" çağrılarını silahıyla yanıt verir ve çıkan çatışmada şehit düşer. Daha sonra Özgür Kemal'in ihbarcısı TIKKO

tarafından Bakış'ın kendi silahıyla ölümle cezalandırılır.

M. Kemal Alpınar: 1959 Afyon doğumludur. Sandıklı'da 18 Ekim 1979'da kalabalık bir faşist grubun saldırısında şehit düştü.

Hasan Yaşar: Dersim Mazgirt ilçesi İbi Mahmut Köyü'nde doğmuştur. 1978'de İzmit'te çalışmaya gitti ve burada örgütlendi. Çalıştığı şantiyede işçi temsilcisiydi. 24 Ekim 1979'da işyerinde katledilerek kaza süsü verilmeye çalışıldı. İşçilerin onun öldürülmesini E-5'i saatlerce trafiğe kapatarak protesto ettiler.

Yaşar Yiğit: 1963 Erzincan Refahiye Leventler Köyü doğumludur. İstanbul Gülsuyu'nda gecekondular halkının mücadelesinde onların yanlarında yer almıştır. 30 Ekim 1980'de yoldaşlarıyla bomba eğitimi yaptıkları sırada kaza sonucu şehit düşmüştür.

Tekin Çakmak: 1959 Dersim Hozat Tavuklar köyü doğumludur. 30 Ekim 1983'de Hozat Incıga köyü kırsalında çıkan çatışmada şehit düşmüştür.

Huriye Çıtak: 1968 Çorum Alaca Keşlik Köyü doğumludur. Samsun'da üniversitede örgütlenir. 1989'da gerillaya katılır. 28 Ekim 1991'de Hozat'ın Kurukaymak (Koçeri) köyünde düşmanın açtığı ateş sonucu şehit düşer.

Mehmet Yeşil: 1960 Dersim Ovacık Balıkan Köyü doğumludur. 12 Eylül'den sonra aranır duruma düştü. 1986'da gözaltına alındığında işkenceden başı dik çıktı. 24 Ekim 1993'te PKK gerillaları tarafından kaçırılarak işkencede katledildi.

Ercan Eser: 1973 Dersim Mazgirt doğumludur. 22 Ekim 1998'de İstanbul'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

KÖLN

İSTANBUL

KÖLN

KİTLELERİN GÖNLÜNDE YER ETMİŞ BİR PARTİZAN: ARMENAK

HABER MERKEZİ- "Alında Kılıç Yarası Armenak/Orhan Bakır" belgeselinin galası Almanya'nın Köln kentinde gerçekleştirilirken, İstanbul'da da Yeni Demokrat Gençlik tarafından belgeselin gösterimi düzenlendi.

Almanya'nın Köln şehrinde FilmClub salonunda düzenlenen gala saat 18:30'da başladı. Armenak Bakırcıyan'ın yaşadığı dönemden çok sayı-

da yoldaşının ve devrimcinin katılım sağladığı galada Mayıs Kolektif adına kitle selamlanırken "... bu gecenin ayrı bir heyecanı var, bugün bir çok eski yoldaşla, dostla, devrimcilerle, eski devrimci kadrolarla bir aradayız. Bu çalışma 5 yıllık bir emekle ete-kemiğe büründü. Aslında amacımız 2015 yılında Ermeni katliamının 100. yılında bu çalışmayı paylaşmaktı ancak o dönemde yaşanan sıkıntılardan kaynaklı bu

süreç uzadı" ifadelerine yer verildi.

"Türkiye devrimci hareketinin bir değeri olan Armenak yoldaşımızı tarihe ithaf etmek istedik" denilerek devam eden konuşma da ayrıca bu çalışmada herkesi bir araya getiren ve ülkeden ülkeye koşturmaya ile kimseyi ayırt etmeksizin herkesi dinleyen Mayıs Kolektif emekçilerine de teşekkür edildi. Ardından İlda Simonian isimli Ermeni

müzik grubu tarafından Armenak Bakırcıyan'ın da sevdiği Ermenice ezgiler seslendirildi.

Armenak Bakırcıyan'a olan saygı ve sevgisini de ayrıca yaptığı konuşmayla dile getiren Simonian'ın ardından Partizan adına bir konuşma yapıldı. Armenak Bakırcıyan'ın mücadelesi ve hayatına değinilen açıklamanın ardından

***Haberin devamı 23. sayfadadır**

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yeni_demokrasi1](#)

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi1](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 ! - yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34